ἀλφαβητάριο

τὰ καλὰ παιδιὰ

ἀλφαβ
τὰ καλὰ

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ητάριο
παιδιὰ

ΓΕΡΑΝΤΩΝΗ

ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

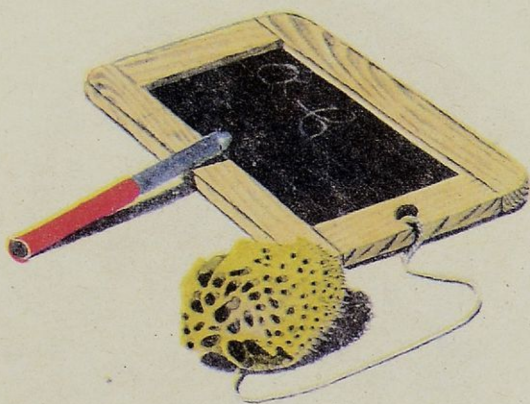
1950

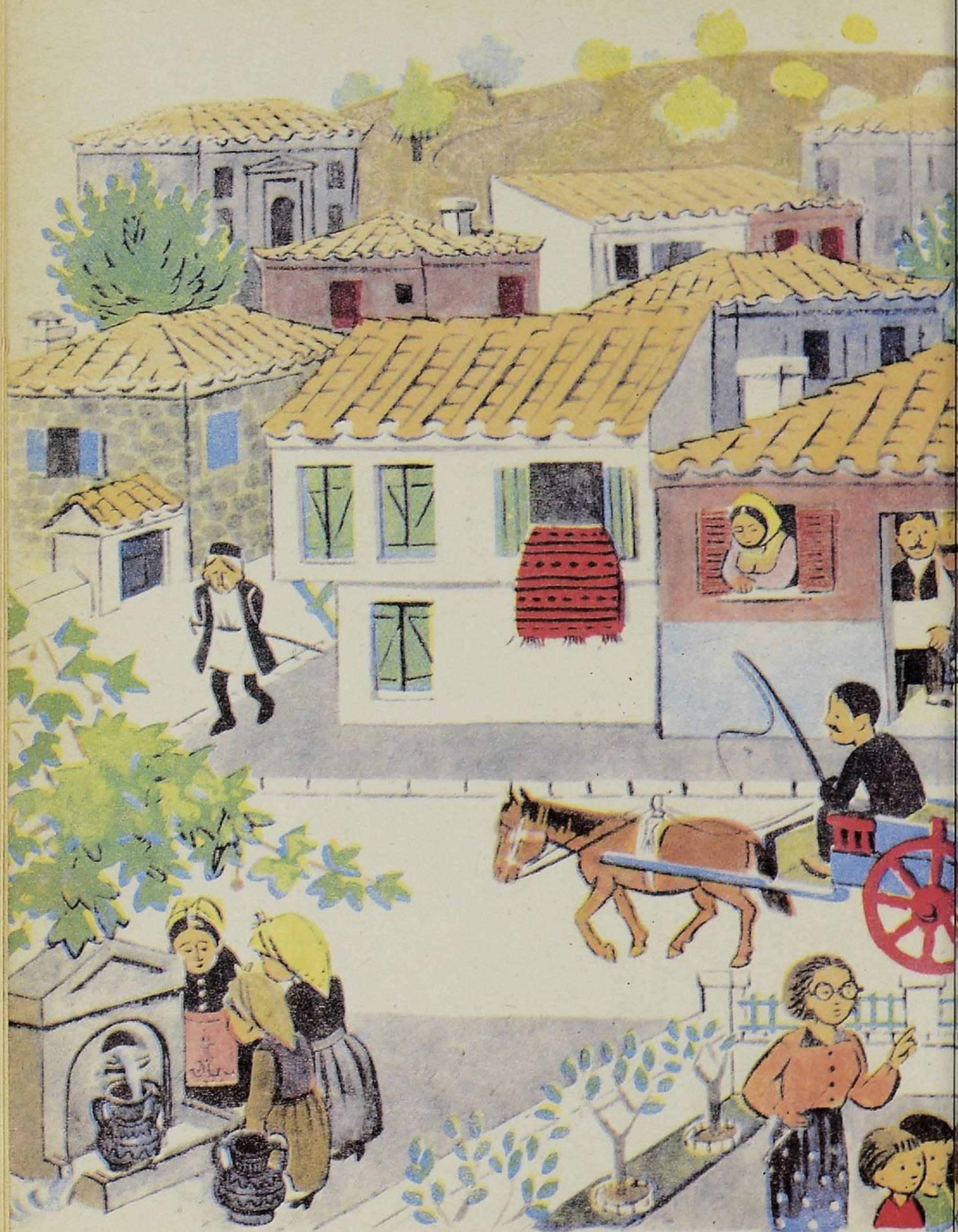
Σπύρος Ι. Παπασπύρου
Ζωγράφος
Καθηγητής Εφαρμογών ΤΕΙ/ΗΠ.

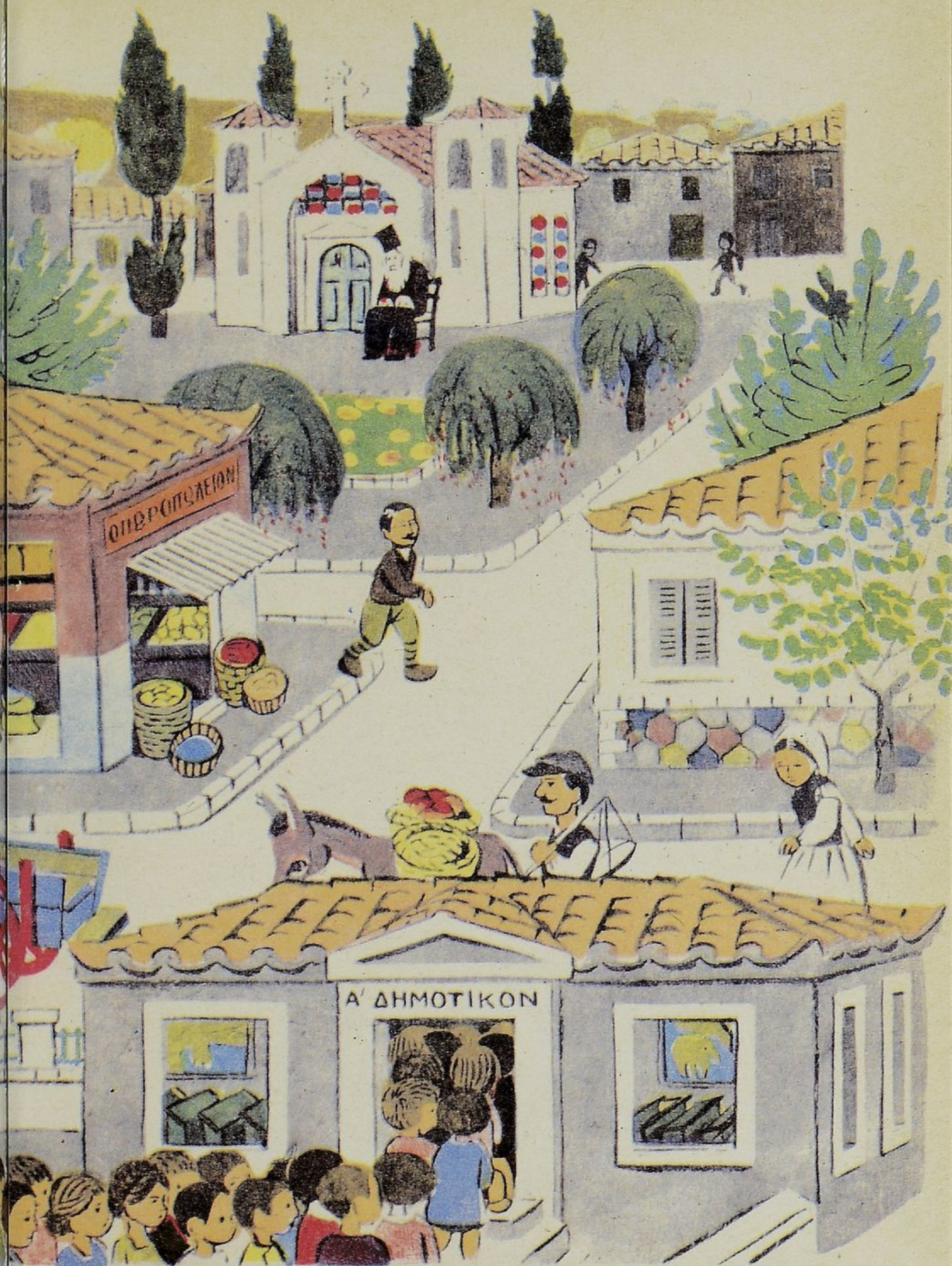
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΟΠΩΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΟΠΩΡΟΠΩ
Α' ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ

O o o

Ι ι ι ι ι

a

Τὰ τὰ τά.

Τατά. Τοτό.

Τ τ

νινὶ Νίνα
νάτο τὸ νινί.
ἆ τί νινί.

Ν ν

Λά λά λά λά λά.
Ὅλα λαλαλά Λόλα.
Λ λ

Ε ε!
Ἔλα Νίνα
νὰ τὸ ἕνα.
Ἔλα Λέλα
νὰ τὸ ἄλλο.

ἡ Ἕλλη

Ἔλα Ἕλλη ἡ Νίνα·

Ἔλα Ἕλλη ἡ Λένη·

ἔλα Ἕλλη ἡ Λέλα·

ἔλα Ἕλλη λένε ὅλα.

γάλα γάλα
ἄ! τί γάλα ἡ Λιλή!
Λίγο ἡ γάτα,
τὸ ἄλλο ἡ Νίνα
ἔλεγε ἡ Ἕλλη.

γ

μή!

μὴ τὸ γάλα μή.

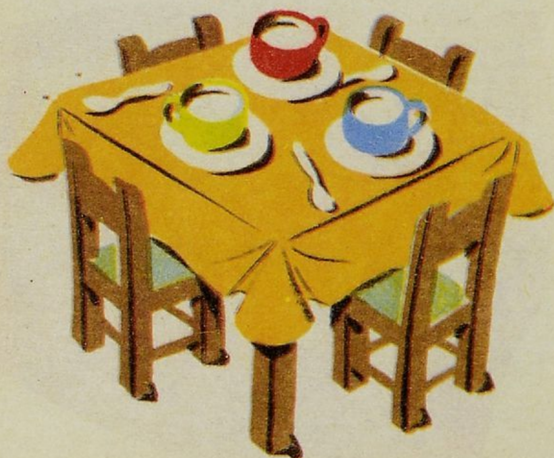
μαμὰ ἡ γάτα·

μίλα.

μ

Ἄννα!
ἔ, Ἄννα,
ἔλεγε
ἡ μαμά,
μίλα
τὴ Νίνα.
Ἐλᾶτε ὅλα·
νὰ τὸ γάλα.

Α

Ρ ρ Νερὸ Ρήγα

νερό!
μητέρα νερό!
Ἐλᾶτε Ρήγα
μὲ τὴ Νίνα
τὸ ρέμα ρέμα,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Ω ω

Ὤ, τί μεγάλα μῆλα!
Ἐμένα μητέρα τὰ μῆλα.
Ἐμένα, ἔλεγε ἡ Νίνα.
Ἐγὼ Νίνα· μὰ μόνο τὸ ἕνα
τώρα, τὸ ὥριμο.
Ὤ, τί μῆλο, μητέρα! μέλι.

ἡ μηλιά.

ια

Ρήγα μιὰ μεγάλη μηλιὰ
γεμάτη μῆλα, ἔλεγε ἡ Νίνα.
γεμάτη μῆλα μὰ ὅλα ἄωρα,
ἔλεγε ἡ γιαγιὰ μὲ γέλια.

Πί πί πί... ἔλεγε ἡ Ἄννα.
Πά πά πά... ἡ πάπια μὲ τὰ παπιά.

Π π

Τί πολλὰ παπιά,
ἔλεγε ἡ Νίνα.
Πιάνομε ἕνα Ἄννα;
τ' ἀγαπῶ πολύ.

σ...
σιγὰ Ρήγα,
σιγὰ Νίνα.
νάνι μέσα
τὸ μωρό.

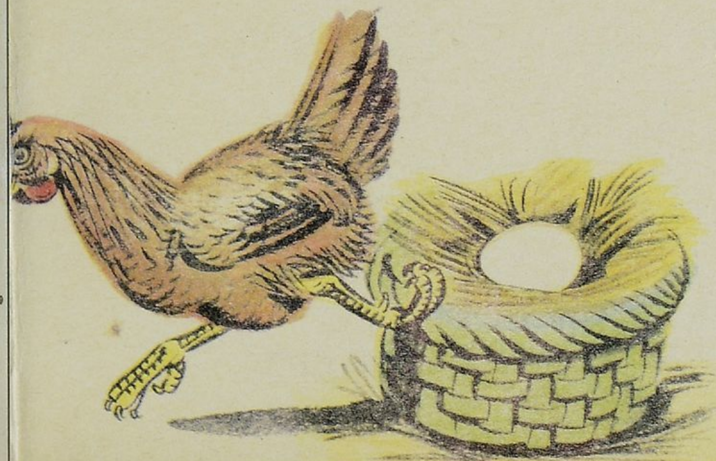

Τόσο μίλησε
ἡ μητέρα.
Ἡ Νίνα μὲ τὸ Ρήγα
σωπάσανε μὲ μιά.
μόνο ἡ Νίνα
μίλησε σιγά.
Ἄλλη ὥρα πάλι
τὸ τόπι, Ρήγα.

Κά, κά, κά!
ἔκανε ἡ κόκκινη κότα
κι ἐπῆγε μέσα νὰ γεννήση.
Ἅμα γέννησε, νάτη πάλι
Κά, κά, κά!
γιὰ μένα Ρήγα!
ἔλεγε ἡ Νίνα,
ἔκαμε ἕνα καλὸ

σῦκα.

Τί πολλὰ σῦκα ἀγόρασε
ἡ μητέρα σήμερα!
κι ἐμένα λίγα,
μίλησε ἡ Νίνα.
Πάρε Νίνα τέσσερα.

Ἄλλα τόσα σύ, Ρήγα.
Τὰ ἄλλα ἅμα γυρίσω,
τὸ μεσημέρι.
Τί καλὰ σῦκα·
πολὺ τ' ἀγαπῶ,   υ
ἔλεγε ἡ Νίνα.

Φ! φ!... φύσαγε ἡ Ἄννα κι ἔγινε σὲ λίγο φωτιὰ καλή.

Τότε μίλησε
ἡ μητέρα,
ἡ κυρὰ Φανή.
Φέρε τώρα, Ἄννα,
νὰ κάμωμε καφέ.
Φέρε μετὰ
φασόλια, σέλινο,
νερό, γιὰ
νὰ κάμωμε
φαγητό.

Φ φ

Χ!..χ!..ἡ χήνα, ἅμα σίμωσε ἡ γάτα. Μή, Χιόνα! μὴ τὰ

χηνάκια, ἔλεγε ἡ Νίνα. Τότε ἡ γιαγιὰ μάλωσε τὴ

γάτα. Φύγε, Χιόνα, φύγε˙
ἄφησε ἥσυχα τὰ χηνάκια.

Ἡ γάτα ἔφυγε κι ἡσύχασε
ἡ χήνα μὲ τὰ χηνάκια.

Ψ, ψ, ψ!... ψιψίνα.

Ἔφερα ἕνα ψαράκι· πάρε το,

ἔλεγε ἡ Νίνα.
Τὸ ἔφαγε ἡ Ψιψίνα μὲ χαρά,
μὰ πάλι «νιάο!», «νιάο!»
Τότε τὴ μάλωσε ἡ Ἄννα.
Φύγε τώρα, Χιόνα· φύγε
πέρα·
ὄχι ἄλλα ψάρια πιά·
πάρε μόνο
λίγο
ψωμάκι.

Δύο ρόδια.

Ἰδέτε, ἰδέτε! ἔλεγε
ἡ Ἄννα μὲ χαρά·
δύο μεγάλα ρόδια· τώρα

τὰ ἔκοψα ἀπὸ τὴ ροδιά.
Δῶσε νὰ φάω ἕνα, γιατὶ
τ' ἀγαπῶ πολύ,
ἔλεγε ἡ Νίνα.
Πάρε σὺ τὸ ἕνα Νίνα·
τ' ἄλλο τὸ ἔχω γιὰ τὸ Ρήγα.

Ἡ ζώνη.

Ἡ Ζωὴ φόρεσε σήμερα μιὰ καλὴ ζώνη ἀπὸ κόκκινο

πανί. Ζήλεψε ἡ Νίνα κι ὅλο φώναζε· μητέρα δῶσε κι ἐμένα τὴ ζώνη.

Νὰ τώρα πῆγε ἡ Ἄννα νὰ τὴ ζητήση· περίμενε λίγο νὰ τὴ φέρη, μίλησε ἡ κυρὰ Φανή.

Ζ ζ

Ἂς φυσᾶ τώρα.

Ἀέρας δυνατὸς φυσᾶ σήμερα· ἡ κυρὰ Φανὴ ἄναψε φωτιὰ καλὴ κι ὁ πατέρας φώναξε.

Ἐλᾶτε τώρα ὅλα γύρω.
Ὄχι. Ἐγὼ φόρεσα τὸ
μάλλινο φόρεμα,
ἔλεγε ἡ Ἄννα. Κ' ἐγὼ τὸ
πανωφόρι, ἔλεγε ὁ Ρήγας.
Ἂς φυσᾶ τώρα.

Βελόνα.

Μιὰ βελόνα, γιαγιά, φώναξε ἡ Βάσω· μιὰ βελόνα γιὰ νὰ ράψω τὸ φόρεμα· ἰδὲς πῶς τὸ ἔκαμε ὁ Ἀράπης! τώρα πῶς νὰ φύγω;

῎Αχ, κακὲ ᾿Αράπη! ἔλεγε ἡ γιαγιά.
Πάρε, Βάσω, βελόνα. Μὰ γιὰ νὰ τὸ ράψῃς καλά, βάλε τὸ φόρεμα τῆς ῎Αννας.
᾿Αμέσως τὸ ἔκαμε ἡ Βάσω.

Β β

Θύμωσε ὁ πατέρας.

Ἐγὼ δὲ θέλω γάλα σήμερα˙ θέλω μέλι, φώναζε ἡ Νίνα. Νὰ φάγης ὅ,τι ἔχομε, μίλησε ἡ μητέρα της.

Μὰ ἡ Νίνα τίποτε·
ὅλο φώναζε.
Θύμωσε τότε ὁ κύριος Θω-
μᾶς.
Ἅμα δὲ φάγῃ τὸ γάλα της,
δὲ θὰ τῆς δώσῃς τίποτε
ἄλλο σήμερα,
φώναξε θυμωμένος.
Τότε φοβήθηκε ἡ Νίνα.
Ἀμέσως σώπασε κι ἔφαγε
τὸ γάλα της.

Θ θ

ξ, ξ, ξ!...

Ὁ κῆπος γέμισε ξένες κότες.
ξ, ξ, ξ! φώναξε ὁ Ρήγας.
Ἔξω, ἔξω, ἤθελε νὰ πῆ.
Κίνησε νὰ τὶς διώξη.

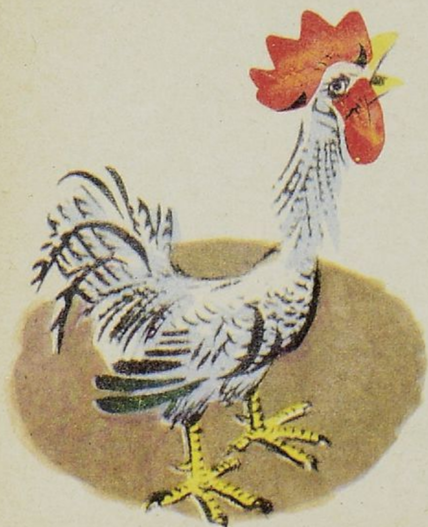
Χύμηξε κι ὁ Ἀράπης,
μὰ πετάξανε ἀμέσως ἔξω·

φοβηθήκανε μὴ τὶς πιάση·
σὰ θέλετε ἐλᾶτε ξανά· νὰ
ὁ Ἀράπης, φώναξε ὁ Ρήγας.

Ὁ πετεινὸς τῆς κυρᾶς Εἰρήνης.

«Κικιρίκι!»
φώναξε ἀδύνατα ἕνα
πετειναράκι τῆς γειτονιᾶς.
Νὰ τώρα κι ὁ μεγάλος
πετεινὸς τῆς κυρᾶς Εἰρήνης.
Πετάει σὲ ὑψηλὸ μέρος
κι ἀπ᾽ ἐκεῖ φωνάζει

πολὺ δυνατά:
Κικικί!..
Κικιρίκοοο!
Ἔπειτα πηδάει
πάλι κάτω·

σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ
ὑπερήφανα βαδίζει·
καμαρώνει γιὰ τὴ δύναμι.

ει=ι

Αἵματα!

Ὁ Ρήγας ἔκοβε ἕνα ξύλο μὲ τὸ μαχαῖρι.

Ἰδέτε ὅμως!
ἔκοψε
τὸ χέρι.
Ὤχ!
κόπηκα,
φωνάζει.

Ἰδές! αἵματα, φωνάζει καὶ ἡ Ἄννα.
Πηγαίνει ἀμέσως ἡ μητέρα, τὸ δένει μὲ καθαρὸ πανὶ καὶ λέγει θυμωμένη.

Πολλὲς φορὲς
εἶπα: μὴ τὸ
μαχαῖρι, Ρήγα,
μὰ σὺ τίποτε.
Εἶδες τί ἔπαθες
τώρα;

Αι, αι=ε

Οὐρανία, ἄκου!.....
φωνάζει ἡ Ἄννα.
Κούκου! πίσω ἀπὸ τὴ μηλιά, κούκου! πάλι πίσω ἀπὸ τὴ ροδιά. Θὰ εἶναι ὁ Ρήγας καὶ ἡ Βάσω.
Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε.

Τ' ἀκούει ὁ Ρήγας καὶ σηκώνεται ν' ἀλλάξη θέση. Ἔπειτα καὶ ἡ Βάσω.

Σᾶς εἴδαμε, σᾶς εἴδαμε, ἐφώναξε τότε ἡ Οὐρανία χαρούμενη.

Ου, ου

Πῆγαν περίπατο.

Τὴν Κυριακὴ ἦταν χαρὰ Θεοῦ. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα πῆραν τὰ παιδιά των καὶ πῆγαν περίπατο.

Ἔξω ἀπό τὴν πόλι εἶδαν ἕνα ἴσιο μέρος.
Ἐκεῖ κάθησαν οἱ δυό των.
Τὰ παιδιὰ παίζουν, γελοῦν καὶ φωνάζουν χαρούμενα· δὲν θέλουν διόλου νὰ καθήσουν.

αν, ην, ων, εν, ουν

Ἡ παρέα στὸ σπίτι.

Ἡ γιαγιὰ στὴ σκάλα περιμένει. Χαρούμενα καλησπερίζουν τὰ παιδιὰ καὶ πηγαίνουν γύρω της· λέγουν κι ὅλο λέγουν. Ἤθελαν νὰ τὰ εἰποῦν ὅλα ὅσα εἶδαν.

«Πήγαμε στὴν ἐξοχή, γιαγιά, καὶ περάσαμε ὡραῖα», λέγει ὁ Ρήγας.

«Ἄλλη φορὰ θέλομε καὶ σένα», λέγει ἡ Νίνα.
Ἡ γιαγιὰ χαίρεται καὶ τὰ φιλεῖ.

Ἡ οἰκογένεια
ἑτοιμάζεται γιά φαγητό.

Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἡ μητέρα τὸ ἑτοιμάζει καὶ ἡ Ἄννα, σὰν καλὴ νοικοκυρούλα, τὴν βοηθεῖ.
Ἡ ἄλλη οἰκογένεια, ὁ πατέρας, ὁ Ρήγας, ἡ Νίνα καὶ ἡ γιαγιά, ἔνιψαν τὰ χέρια των καὶ περιμένουν.
Ἡ γάτα στὰ πόδια τῆς Νίνας ρουθουνίζει. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ κυρὰ Φανὴ φωνάζει: ἕτοιμο τὸ φαγητό.
Ὅλοι ἔπιασαν τὶς θέσεις τους καὶ ἡ κυρὰ ψιψίνα τὴ δική της, στὸ πιατάκι της.

οι=ι

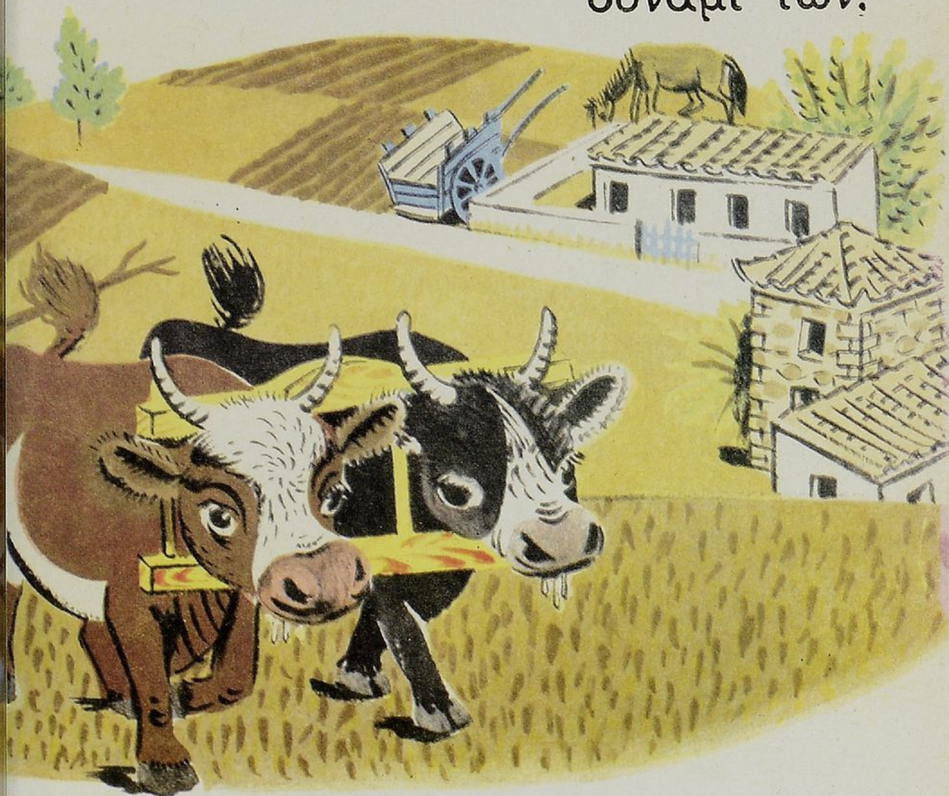

Ὁ κὺρ Λεωνίδας ὀργώνει.

Κοιτάξετε
πὼς ὀργώνει ὁ κὺρ
Λεωνίδας, ὁ γεωργός.
Ἀκοῦστε πῶς φωνάζει:
«Ὄ, Ὄ, Κοκκίνη! Ἴσια, Καρά μου!

Ὀργώσετε καλὰ τὴ γῆ, γιὰ νὰ μᾶς δώση καρπὸ πολύ».
Ἰδέτε τὰ βώδια, πὼς βαδίζουν ἀργὰ ἀργὰ καὶ βάζουν ὅλη τὴ δύναμί των,

γιὰ νὰ σχίση τὸ ὑνὶ βαθιὰ τὴ γῆ.

ορ, ωρ, αρ, υρ

Ἡ βροχή.

Νά! σχόλασε τό σχολεῖο καί ἔξω βρέχει δυνατά. Τά κεραμίδια τρέχουν σάν βρύσες. Οἱ δρόμοι

ἐγέμισαν νερά, οἱ διαβάτες τρέχουν νὰ τρυπώσουν κἄπου.

—Πῶς νὰ φύγωμε τώρα, ἔλεγαν οἱ μαθηταί.

—Καλὰ μοῦ ἔλεγε τό πρωΐ ἡ γιαγιά μου νὰ πάρω τὴν ὀμβρέλλα, εἶπεν ἡ Ἄννα· δὲν τὴν ἄκουσα ὅμως καὶ τώρα πῶς νὰ πάω στό σπίτι μου; Θὰ βραχῶ καὶ θὰ κρυώσω.

Σὲ λίγο ὅμως σταμάτησε ἡ βροχὴ καὶ τότε τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν γρήγορα στὰ σπίτια των.

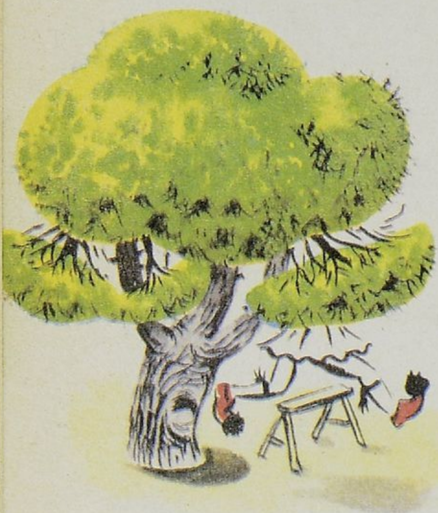
Ἡ κλῶσσα.

«Κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ!», φωνάζει ἡ κλῶσσα. Βλέπει λίγα ψίχουλα, ποὺ ἔρριξε ἡ Ἄννα, καὶ καλεῖ τὰ κλωσσοπουλάκια της.
Ἐκεῖνα πλησιάζουν ἀμέσως γιὰ νὰ φάγουν.
Νὰ ὅμως πλησιάζει τώρα καὶ ὁ Ἀράπης. Φοβήθηκε τότε ἡ κλῶσσα γιὰ τὰ πουλάκια της καὶ γιὰ νὰ τὰ γλυτώση ὁρμᾶ ἐπάνω του.

Τὰ εὐζωνάκια.

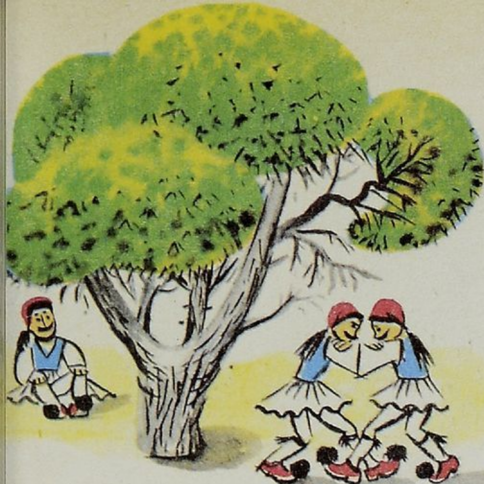

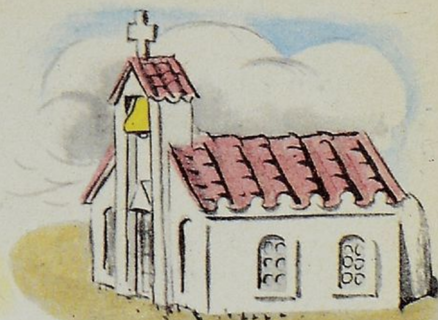
Μιὰ μέρα ὁ Ρήγας μὲ τὸ Λευτέρη πῆγαν περίπατο στὴν ἐξοχή.

Κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς εἶδαν πολλὰ εὐζωνάκια. Ἄλλα χορεύουν, ἄλλα παλεύουν καὶ ἄλλα πηδοῦν ἢ πετοῦν τὸ λιθάρι. Ἔπειτα κάνουν γραμμὴ καὶ φεύ-

γουν. Τὰ παιδιὰ ὅλο γιὰ τὰ εὐζωνάκια μιλοῦσαν.

—Τὶς ἀποκριὲς ἔγινα κι ἐγὼ εὐζωνάκι, λέει ὁ Λευτέρης.

—Ἐγὼ θὰ γίνω σωστὸς εὔζωνος, ἅμα μεγαλώσω, λέει ὁ Ρήγας.

Ὁ ἀϊτὸς τοῦ Ρήγα.

Ὁ Ρήγας μὲ χαρὰ τρέχει στὴ γιαγιά.
—Εἶδες, γιαγιά, τὸν ἀϊτό μου, ὡς ποῦ πῆγε; Ψηλά, ψηλά, ὡς τὰ σύννεφα! Πέρασε τὸν ἀϊτὸ τοῦ Λευτέρη Χοϊδᾶ καὶ ὅλους

τοὺς ἄλλους.
Ἡ γιαγιὰ ὅλο τὸν χαϊδεύει. Πλησιάζει τώρα καὶ ἡ Χιόνα ἡ καϋμένη. Τρίβεται στὰ πόδια τῆς γιαγιᾶς, σὰν νὰ θέλη καὶ κείνη χάϊδια.

Τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν.

Ἡ γιαγιὰ κάθεται στὸ σκαμνὶ καὶ γνέθει. Ἐκεῖ τὴν παίρνει ὁ ὕπνος. Τὰ παιδιὰ παίζουν.

Ἔξαφνα ὁ Ρήγας λέγει:

— Κάνομε ἕνα σπιτάκι γιὰ τὸν Ἀράπη μας;

— Κάνομε, φωνάζει ὁ Λευτέρης. Ἡ Ἄννα νὰ ρίχνη νερό. Ἐγὼ

θὰ κάνω τὴ λάσπη καὶ σύ, Ρήγα, τὸν τοῖχο.

Νὰ τώρα ὁ Λευτέρης μὲ τὸ φτυάρι· φκιάνει λάσπη. Νὰ κι' ὁ Ρήγας κτίζει· συχνὰ δείχνει τὸ σπιτάκι χαρούμενος.

Κτυπᾶ ὅμως ἀπρόσεκτα τὶς πέτρες μὲ τὸ σφυρὶ καὶ πληγώνει τὸ δάκτυλό του.

—Ἄχ! κτύπησα, φωνάζει ξαφνικά.

Ἡ γιαγιὰ πετάχτηκε καὶ φθάνει· δένει σφιχτὰ τὸ δάκτυλο καὶ λέει:

— Συχνὰ σοῦ ἔλεγα νὰ προσέχης, μὰ σὺ τίποτε· νὰ τί παθαίνουν οἱ ἀπρόσεκτοι, κτίστη μου!

Νὰ σπίτι τώρα!

Ντίνννν!

Τό κουδουνάκι
τοῦ σχολείου!
Καλεῖ τά
παιδιά σέ διά-
λειμμα. Ὁ Ρήγας
τρέχει πρῶτος
γιά κουλούρια.
Κοντά του ὁ Ἀν-
τώνης καί ὁ Νών-
τας. Ἀγοράζουν
ἀπό τό Μπάρμπα
Ντῖνο καί τρώγουν.

Κατόπιν πιάνονται καί παίζουν. Ὁ Ρήγας γίνεται ἀρνάκι καί ὁ Νώντας λύκος. Ὁ τόπος γύρω

βουΐζει ἀπό τά γέλια.
Ντίννννν!.. πάλι τό κουδουνάκι.
Μπαίνουν τώρα ἥσυχα στήν τάξη.

Ὁ Ἀράπης μας.

1. Κάθε νύχτα στὴν αὐλὴ
γαύου, γαύου τὸ σκυλὶ
δός του καὶ γαυγίζει.
Τοῦ σπιτιοῦ ἐδῶ αὐτὸς
εἶναι φύλακας πιστὸς
ποιὸς δὲν τὸν γνωρίζει;

2. Ἀψηλὰ τ' ἀφεντικὰ
κοιμηθήκανε γλυκὰ
πέρασεν ἡ ὥρα.
Τὸ γνωρίζει τὸ σκυλὶ
κι ἀγρυπνάει στὴν αὐλὴ
γαύου, γαύου τώρα.

3. Γιὰ νὰ ξέρουν οἱ κακοί,
πού γυρνοῦν δῶ καὶ κεῖ
κάτι νὰ σουφρώσουν,
πὼς ἂν ἔμπουν στὴν αὐλὴ
θὰ τοὺς φάγη τό σκυλί,
δὲ θὰ τὴ γλυτώσουν.

Τὸ κατσικάκι.

Ὁ τσοπᾶνος τοῦ κὺρ Θωμᾶ ἔφερε σήμερα ἕνα κουτσὸ κατσικάκι. Πονεῖ τὸ πόδι του καὶ βελάζει τὸ καημένο. Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ρήγας λυπήθηκαν γι' αὐτὸ πολύ. Τοῦ ἔδιναν ὅ,τι μποροῦσαν: ψωμάκι, πίτουρα, χόρτα καὶ τρυφερὰ βλαστάρια.

Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔγινε καλύτερα.

Κούτσα - κούτσα, πηγαίνει κοντὰ στὰ παιδιά. «Εὐχαριστῶ καλά μου παιδιά», θέλει νὰ πῆ. Αὐτὰ τὸ χαϊδεύουν καὶ παίζουν χαρούμενα μαζί του.

Τσίου, τσίου στὸ τζάμι.

Μέσα στὸ σπίτι ἡ φωτιὰ βουΐζει στὸ τζάκι.

Ἔξω χιονίζει καὶ φυσᾶ δυνατὸς βοριᾶς· ὅλα εἶναι παγωμένα.

Τὰ παιδιὰ γύρω ἀκοῦνε τὸ παραμύθι τῆς καλῆς γιαγιᾶς.

«Τίκ, τάκ!» στὸ τζάμι· ὕστερα «τσίου, τσίου!»

Παύει τότε τὸ παραμύθι.

Κοιτάζουν καὶ τί νὰ ἰδοῦν;

Ἕνα πουλάκι ἔξω ἀπὸ τὸ τζάμι φωνάζει «τσίου, τσίου!». Βοήθεια, καλὰ παιδιά, θέλει νὰ πῆ.

— Γιατί, γιαγιά, φωνάζει;

— Γυρεύει νὰ ἔρθη μέσα τὸ κακόμοιρο· ἔξω πάγωσε παιδιά μου.

— Γιαγιὰ ν᾿
ἀνοίξωμε
τὸ τζάμι,
λέει ἡ
῎Αννα.

—᾿Ανοῖχτε
νἄχετε τὴν
εὐχή μου,
λέει ἡ
γιαγιά.

—᾿Αμέσως
ἡ ῎Αννα
ἄνοιξε
τὸ τζάμι
κι ὁ Ρήγας

ἔφερε
ψωμάκι.

Ὕστερα
ἀπὸ λίγο
τὸ πουλάκι
ζεστὸ καὶ
χορτᾶτο
φωνάζει
χαρούμενα:

«τσίου,
τσίου».
Εὐχαριστῶ,
καλά μου
παιδιά,
θέλει νὰ πῆ.

Τὰ Χριστούγεννα.

Τὸ φεγγαράκι φεγγοβολᾶ στὸν οὐρανό.

Δὲν ξημέρωσε ἀκόμη καὶ οἱ καμπάνες ἄρχισαν νὰ χτυποῦν χαρούμενα:

«Ντὶν—ντάν, ντὶν—ντάν!»

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ἡ

Ἄννα ξυπνοῦν· ἑτοιμάζονται καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Τὸ φεγγαράκι τοὺς φέγγει στὸ δρόμο.

Φεγγοβολᾶ καὶ ἡ ἐκκλησία γεμάτη.

Ὅλοι μὲ χαρὰ προσεύχονται.

Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Νίνα ξυπνοῦν καὶ ρωτοῦν:

— Γιατί, γιαγιά, σήμερα κτυποῦν νύχτα οἱ καμπάνες;

— Σὰν τὴν ἀποψινὴ νύχτα, ἐγγονάκι μου, ἡ Παναγία μας γέννησε τὸ Χριστό μας στὴν πόλι Βηθλεέμ.

Ἕνα ἀστέρι ἔφεγγε ἀπὸ πάνω καὶ ἄγγελοι κατέβαιναν καὶ

ἔψαλλαν χαρούμενα.
Σὰν τὤμαθαν οἱ τσοπάνηδες

ἔτρεξαν ἀμέσως· ηὗραν τό Σωτῆ-
ρα μας καὶ τόν προσκύνησαν.

Γι' αὐτὸ σήμερα πηγαίνουμε νύκτα στὴν ἐκκλησία.

Τὰ παιδιὰ ἀκοῦνε μὲ προσοχή.

Ξημέρωσε πιά. Σὲ λίγο γυρίζουν οἱ γονεῖς.

Τὰ παιδιὰ χαρούμενα φιλοῦν τὰ χέρια των.

Ἐκεῖνοι τὰ σφίγγουν στὴν ἀγκαλιά, τὰ φιλοῦν καὶ τοὺς δίνουν πολλές, πολλὲς εὐχές.

Ἔρχεται μεσημέρι κι' ἑτοιμάζουν τραπέζι.

Ἡ μητέρα τότε λέει:

— Ξέρετε πὼς ἔχομε καὶ φτωχοὺς στὴ γειτονιά; Ποιὸς θὰ τοὺς πάη λίγο φαγητό;
— Ἐμεῖς, ἀπαντᾶ πρόθυμα ὁ Ρήγας.
— Σήμερα μεγάλη γιορτή· πρέπει νὰ χαροῦν κι ἐκεῖνοι οἱ καημένοι, λέει ἡ Ἄννα.

Ξεκινοῦν ἀμέσως καὶ γυρίζουν γρήγορα.

Ὕστερα τρώγουν μὲ τοὺς δικούς των καὶ διασκεδάζουν.

Ἔτσι πέρασαν πολὺ εὐχάριστα τὰ Χριστούγεννα.

Παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ἀρχιμηνιὰ κι ἀρχιχρονιὰ
κι ἀρχὴ καλός μας χρόνος.
Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται
ἀπὸ τὴ Καισαρεία.
Βαστάει πέννα καὶ χαρτὶ
χαρτὶ καὶ καλαμάρι.
Τὸ καλαμάρι ἔγραφε
καὶ τὸ χαρτὶ μιλοῦσε:
Βασίλη μ' πόθεν ἔρχεσαι
καὶ πόθεν κατεβαίνεις;

Ζωηρά, ζωηρὰ τραγουδοῦν τὰ παιδιά, κρατώντας στὰ χέρια μιὰ ὄμορφη χάρτινη ἐκκλησιά,

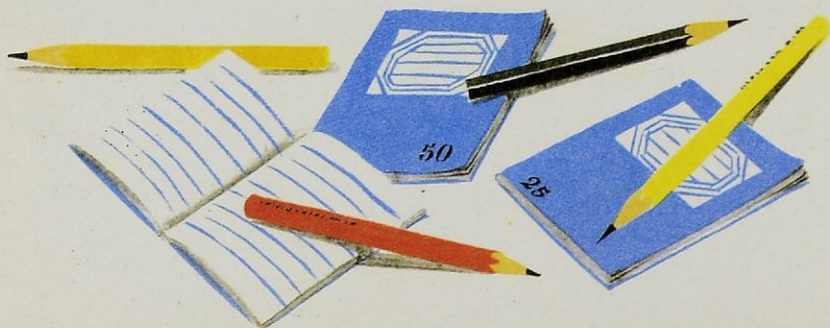

τὴν Ἁγιὰ Σοφιά.

Ὡραῖα ποὺ εἶναι φτιαγμένη καὶ φεγγοβολᾶ ἀπὸ τὶς λαμπάδες.

— Ποιοί νὰ εἶναι; Ἆ! νὰ ὁ Ρήγας, ὁ Βαγγέλης τοῦ Λεωνίδα, ὁ Ζήσης τοῦ Γιάγκου, ὁ Σωτήρης τοῦ Ζώτου, ὁ Δῆμος τοῦ Μανώλη κι' ὁ Ξενοφώντας τοῦ Ντίνου.

Ὥρες πολλὲς γύρισαν τραγουδώντας τὰ κάλανδα καὶ μάζεψαν ἀρκετὲς δραχμές. Ἀγόρασαν μ' αὐτὲς τετράδια καὶ μολύβια καὶ τὰ μοίρασαν στοὺς φτωχοὺς συμμαθητάς των.

Τὸ πρῶτο τετράδιο τοῦ Ρήγα.

Πέρασαν πιὰ τὰ Φῶτα καὶ τοῦ Ἅϊ-Γιαννιοῦ.

Ὁ Ρήγας μὲ λαχτάρα περιμένει ν' ἀνοίξη τὸ σχολεῖο.

Ἡ δασκάλα εἶχε πῆ πὼς σήμερα θὰ γράψουν σὲ τετράδιο.

Πρωΐ, πρωῒ τρέχει στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κὺρ Μπασδέκη.

— Καλὴ μέρα, κὺρ Κοσμᾶ, λέει.

Θέλω τετράδιο, μολύβι καὶ σβηστῆρι.

—Ἀμέσως Ρήγα, ἀπαντᾶ ὁ βιβλιοπώλης, χαϊδεύοντας τὰ σγουρὰ μαλλάκια του.

Τὴ στιγμή, ποὺ βγαίνει ὁ Ρήγας, φτάνουν κι ὁ Βαγγέλης, ὁ Ζήζης, ἡ Σμαρὼ κι ἡ Μαγδαληνή. Χαιρετοῦν τόν κὺρ Μπασδέκη, ἀγοράζουν καὶ τρέχουν στό σχολεῖο.

Μόλις εἶπαν μάθημα, ἡ δασκάλα φώναξε:

— Βγάλτε τώρα τὰ τετράδια καὶ προσέχετε νὰ γράφετε, ὅπως ἐγώ.

Τὰ παιδιὰ προσέχουν. Γράφουν, σβήνουν, γράφουν, σβήνουν.

Προσπαθοῦν νὰ τὰ φκιάσουν σἂν τὴ δασκάλα.

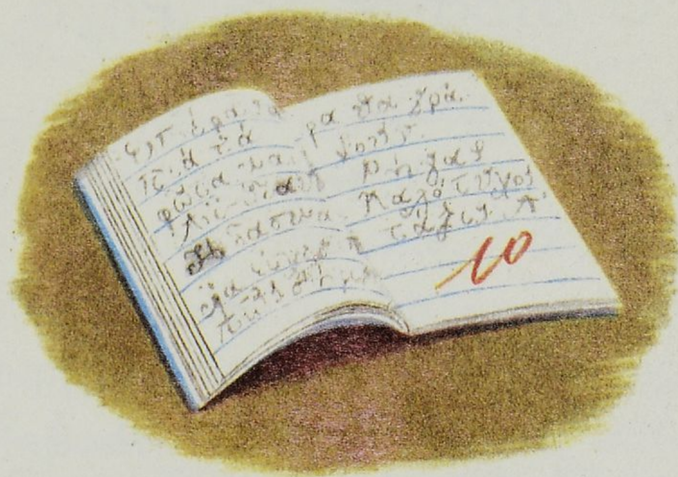
Αὐτό γίνεται κάθε μέρα.

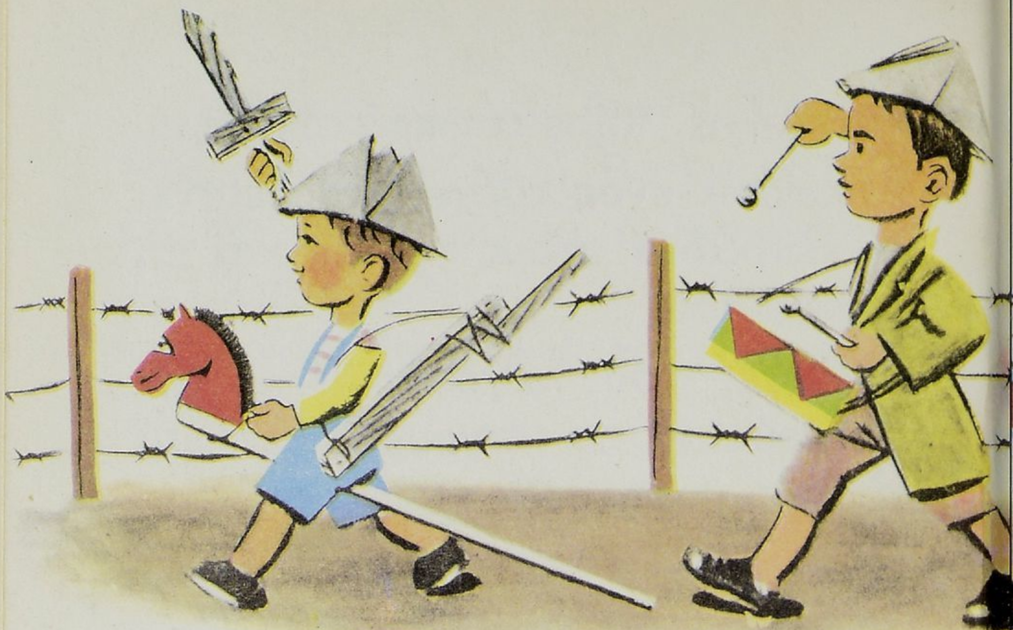
Ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες γράφουν ὡραῖα.

Ὁ Ρήγας πῆρε τὸν πρῶτο βαθμό.

Χαρούμενος τρέχει καὶ δείχνει τὸ τετράδιο στοὺς γονεῖς καὶ τὴ γιαγιά του.

— Εὖγε, τοῦ λέγουν ὅλοι· καὶ χαϊδεύουν τὰ σγουρὰ μαλλιά του.

Ὁ στρατὸς τοῦ Ρήγα.

Ὁ Ρήγας εἶναι πρῶτος στὰ μαθήματα, πρῶτος καὶ στὰ παιγνίδια.

Στὴν αὐλή του παίζουν σήμερα ὁ Ἰάσονας τοῦ Λάμπρου, ὁ Δημοσθένης τοῦ Ξηροῦ, ὁ Ζήσης Σδράλης καὶ ἄλλοι φίλοι

του. Ὁ Ρήγας λέγει:

— Θέλετε νὰ κάμωμε γυμναστικὴ σᾶν τοὺς στρατιῶτες;

— Θέλομε, θέλομε, ἀπαντοῦν ὅλοι.

—Ἐμπρὸς λοιπὸν στὴ γραμμή! Μπροστὰ οἱ τυμπανιστές, ὕστερα οἱ σαλπιγκτὲς καὶ πίσω οἱ ἄλλοι

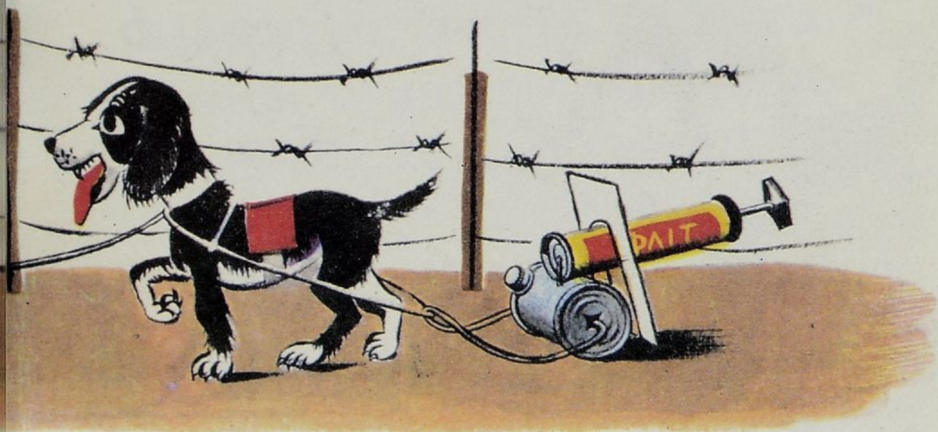

στρατιῶτες. Προσοχή! Ἐμπρός, μάρς!

Οἱ τυμπανιστὲς κτυποῦν τὰ τύμπανα· οἱ σαλπιγκτὲς σαλπίζουν μὲ καλάμια· οἱ στρατιῶτες κρατοῦν ξύλα γιὰ ὅπλα καὶ λόγχες.

Ὅλοι προχωροῦν καμαρωτὰ χωρὶς ντροπή.

— Τί λαμπρὸς στρατός! Ἀλλοί-

μονο στοὺς ἐχθρούς! λέει ὁ Ρήγας.

Ἡ γειτονιὰ σηκώνεται στό πόδι, γιὰ νὰ ἰδῆ.

—Ἄλτ! φωνάζει ὁ Ρήγας.

Τὰ παιδιὰ σταματοῦν· ξεκαρδίζονται στὰ γέλια καὶ σκορποῦν.

Ἔτσι πάει ὁ λαμπρός στρατός τοῦ Ρήγα.

Στὸ γκρεμό.

Εἶναι Πέμ-
πτη.

Ξέμπλεξε νωρὶς ὁ κὺρ Θωμᾶς καὶ βγῆκε μὲ τὰ παιδιά του στὴν ἐξοχή.

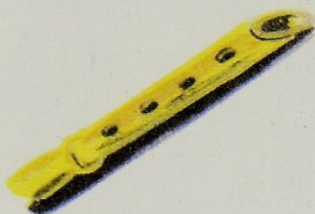
Στὸν ἀντικρινὸ γκρεμὸ βλέπουν γίδια.

Νὰ κι ὁ Γκί-

κας μὲ τὴ γκλίτσα του.

'Αργότερα ἀκοῦνε φλογέρα.

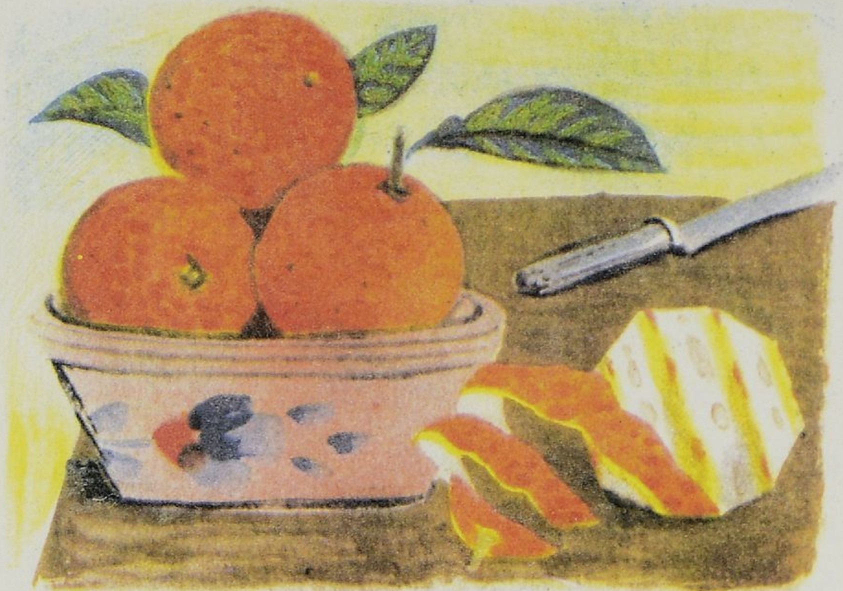
— Παίζει τὴ μηλίτσα, ποὺ χορεύομε κι ἐμεῖς, λέγει ἡ Ἄννα.

Μηλίτσα ποῦσαι στὸ γκρεμὸ
τὰ μῆλα φορτωμένη·
τὰ μῆλα σου λιμπίζομαι
μὰ τὸ γκρεμὸ φοβοῦμαι.

Σὰν τὸ φοβᾶσαι τὸ γκρεμὸ
ἔλα τὸ μονοπάτι
νὰ σὲ χορτάσω μὲ γλυκὰ
καὶ μυρωδᾶτα μῆλα.

Νεράντζια.

—Νεράντζια! ὡραῖα νεράντζια!.., φωνάζει στό δρόμο ὁ μπάρμπα Θεμιστοκλῆς.

—Τρέξε, Ρήγα, νά πάρης ὀκτώ νεράντζια, λέγει ἡ μητέρα· τώρα πού τελείωσες τό πρῶτο μέ-

ρος τοῦ βιβλίου, θὰ σοῦ κάμω γλυκό.

Ὁ Ρήγας φωνάζει χαρούμενος:

— Μπάρμπα Θεμιστοκλῆ, δῶσε μου σὲ παρακαλῶ ὀκτὼ νεράντζια· πόσο κάνουν;

— Τρεῖς δραχμὲς τὰ δυό πουλῶ, τὰ ὀκτὼ πόσο;

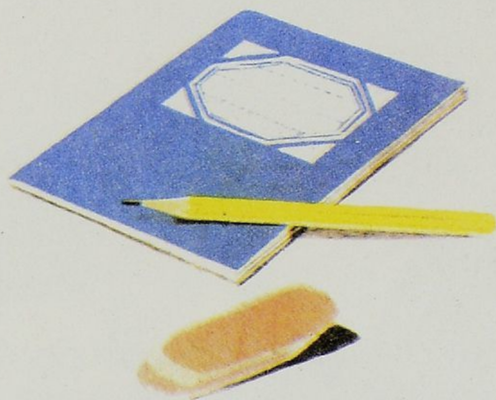
— Δώδεκα, ἀπαντᾶ ὁ Ρήγας.

— Εὖγε· εἶσαι καλὸς μαθητής.

Τὰ παίρνει ὁ Ρήγας καὶ τρέχει στὴ μητέρα του.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

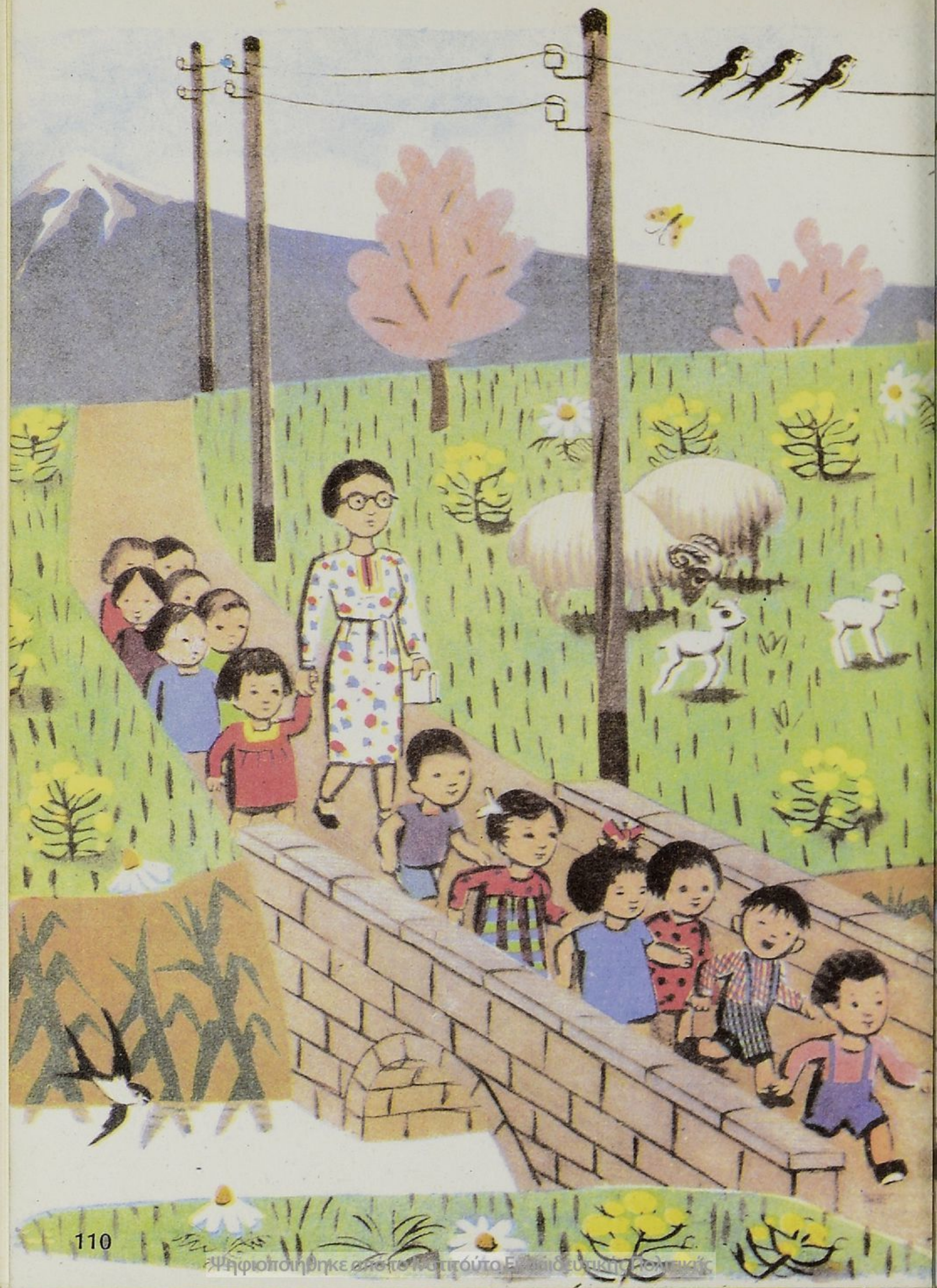
Προσευχή.

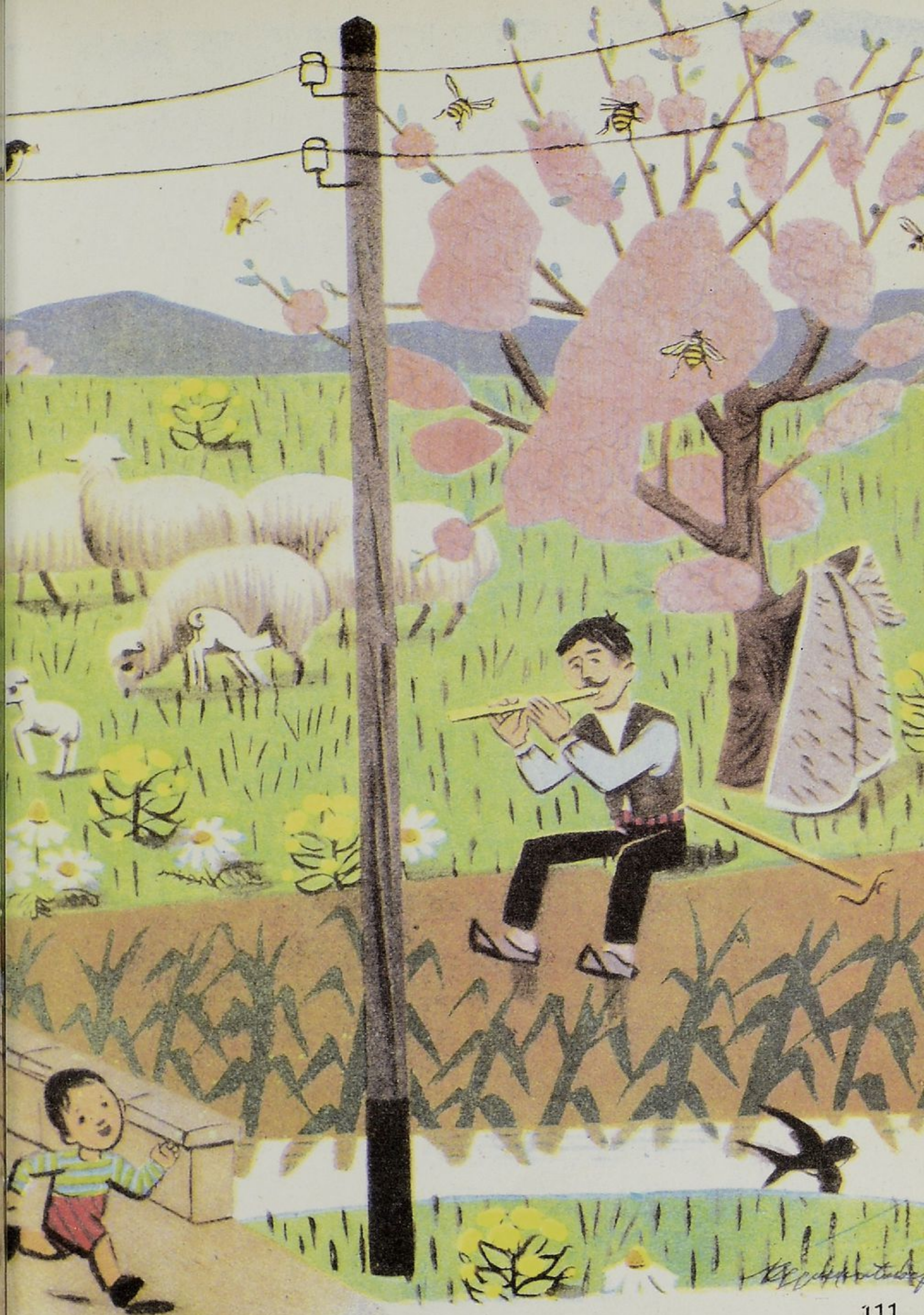
Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ πού μέ βοήθησες νά τελειώσω τό πρῶτο μέρος τοῦ βιβλίου μου καί σέ παρακαλῶ νά μέ φωτίσης νά μάθω πολλά γράμματα καί νά γίνω καλός ἄνθρωπος.

Σὲ παρακαλῶ ἀκόμη νὰ φυλάγης ἀπό κάθε κακό τόν πατέρα μου, τὴ μητέρα μου, ἐμένα, τ' ἀδέλφια μου, τὴ γιαγιά, τόν παππού, τὴ δασκάλα μου, τοὺς συμμαθητάς μου καὶ ὅλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Ἄνοιξη.

1. Πέρασε πιὰ ὁ χειμώνας. Οἱ ἡμέρες μεγάλωσαν κι ὁ ἥλιος ζεσταίνει καλὰ τὴ γῆ. Εἶναι χαρὰ Θεοῦ.

Ὡραῖος καιρὸς γιὰ περίπατο.

Τὴν Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα ἡ δασκάλα ρώτησε τὰ παιδιὰ τῆς πρώτης τάξης:

— Θέλετε νὰ πᾶμε περίπατο;

— Θέλομε, θέλομε, κυρία! φώναξαν ὅλα τρίβοντας τὰ χέρια ἀπὸ χαρά.

— Ἐμπρὸς στὴ γραμμή!

2. Ξεκινοῦν καὶ φθάνουν σ' ἕνα καταπράσινο λειβάδι.

—Ὡραῖα εἶναι ἐδῶ, κυρία, γιὰ νὰ παίξωμε.

— Ναί, παιδιά, ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσετε τὰ παιγνίδια, θέλω νὰ μοῦ πῆτε τί βλέπετε γύρω.

Τὰ παιδιὰ τριγυρίζουν τὴ δασκάλα καὶ ἀρχίζουν νὰ λέγουν ὅ,τι βλέπουν.

3. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη περνοῦν ἀπὸ πάνω των δύο χελιδόνια.

Τὰ βλέπουν μερικὰ παιδιὰ καὶ φωνάζουν μὲ χαρά:

— Κυρία, κυρία! Τὰ χελιδονάκια! Νάτα!

— Καλῶς τα, καλῶς τα.

— Κυρία, λέει ὁ Λάμπρος. Ξέρω

κι ἕνα τραγουδάκι γιὰ τὰ χελιδόνια.

—Εἰπέ το, Λάμπρο, νὰ τὸ μάθωμε κι ἐμεῖς.

—Χελιδονάκι μου γοργό,
μοῦ ἔλειπες τόσον καιρὸ
σὲ ταξίδι μακρινό,
μᾶς ἔφερες κάνα καλό;
—Τὴν ὑγειὰ καὶ τὴ χαρὰ
καὶ τὰ κόκκινα αὐγά.

Αἴνιγμα

Ἀπὸ πάνω σὰν τηγάνι
ἀπὸ κάτω σὰν βαμπάκι
κι ἀπὸ πίσω σὰν ψαλλίδι.
Τί εἶναι;

Τὰ κορίτσια χορεύουν.

— Κυρία! ἐμεῖς ξέρομε κι ἄλλο τραγουδάκι γιὰ τὸ χελιδόνι, ποὺ τὸ χορεύομε, λένε τὰ κορίτσια.
—Ἐμπρὸς νὰ τὸ χορέψετε, νὰ τὸ μάθουν καὶ τ' ἀγόρια.
Τὰ κορίτσια ἀρχίζουν:

Ὅλα ὅλα σηκωθῆτε
ὅλα κάτω κατεβῆτε
γιὰ νὰ παίξωμε παιδιὰ
στ' ἀνθισμένα τὰ κλαδιά.

Πάει, ἔλυωσε τὸ χιόνι
κι ἦρθε πάλι χελιδόνι
καὶ γλυκὰ γλυκὰ λαλεῖ
κι ὅλους ἔξω μᾶς καλεῖ.

Ἡ Μεγάλη Πέμπτη.

Ἔφτασε ἡ Μεγάλη Πέμπτη.

Ἡ κυρὰ Φανὴ βάφει κόκκινα αὐγὰ γιὰ τὸ Πάσχα. Μπλούμ! τὰ βουτᾶ ἕνα-ἕνα στὴν κόκκινη βαφή.

Τὰ παιδιὰ γύρω κοιτάζουν μὲ λαχτάρα.

— Δῶσε μας ἀπὸ ἕνα, μητέρα, λέει ἡ Νίνα.

— Τὰ καλὰ παιδιὰ δὲ γυρεύουν σήμερα, ἀπαντᾶ ἡ μητέρα· τὴν Κυριακὴ μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.

Τὰ παιδιὰ περιμένουν.

Ἡ Λαμπρή.

1. Ἔφτασε κι ἡ Κυριακή.

Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κτυποῦν οἱ καμπάνες.

Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Ἄννα μὲ τοὺς γονεῖς των κρατώντας λαμπάδες πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία.

Τί χαρά! Φεγγοβολοῦσε ὅλη καὶ ἦταν γεμάτη κόσμο.

Μὲ προσοχὴ ἀκοῦνε τὴ λειτουργία καὶ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.

2. Τὸ μεσημέρι τρώγουν καὶ τσουγκρίζουν τὰ κόκκινα αὐγά.

Νίκησε ὁ Ρήγας.

— Μ' αὐτό, λέει, θὰ σπάσω καὶ τὰ αὐγὰ τῶν φίλων μου. Θὰ τοὺς νικήσω ὅλους.

Τρεῖς μέρες τώρα ὅλο παιγνίδια, χαρὲς καὶ τσουγκρίσματα.

Ἔτσι πέρασε καὶ ἡ Λαμπρὴ μὲ τὰ κόκκινα αὐγά της.

Ἡ γιορτὴ τοῦ πατέρα.

1. Εἶναι Σάββατο ἀπόγεμα.

Ἡ κυρὰ Φανὴ ἑτοιμάζει τὸ σπίτι.

Τὰ παιδιὰ στὴν αὐλὴ παίζουν. Ἡ Ἄννα λέει:

— Αὔριο εἶναι ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ καὶ γιορτάζει ὁ πατέρας. Τί δῶρο θὰ τοῦ κάμωμε;

—Ἐμεῖς εἴμαστε μικρὰ καὶ δὲ μποροῦμε, λέει ἡ Νίνα.

—Ἐμεῖς μόνο λίγα λουλούδια μποροῦμε νὰ τοῦ προσφέρωμε, λέει ὁ Ρήγας.

—Ὡραῖα, λέει ἡ Ἄννα· πᾶμε λοιπὸν νὰ μαζέψωμε λουλούδια καὶ νὰ κάμωμε μιὰ ὄμορφη ἀνθοδέσμη.

— Ναί, ναί, ἀπαντοῦν τ' ἄλλα.

2. Μπαίνουν στό περιβόλι καὶ μαζεύουν.

Κόβουν, κόβουν πολλά. Ὕστερα ἡ Ἄννα τὰ τακτοποιεῖ μὲ προσοχὴ καὶ τὰ δένει.

Ἔτσι κάνει μιὰ ὡραία ἀνθοδέσμη καὶ τὴ βάζει σὲ βάζο μὲ νερό.

3. Τό πρωῒ νίφθηκαν, ντύθηκαν κι ἔκαμαν τὴν προσευχή των.

Παίρνουν κατόπιν τὴν ἀνθοδέσμη καὶ τὴν προσφέρουν στὸν πατέρα των.

— Χρόνια πολλά, τοῦ λένε· καὶ τοῦ φιλοῦν τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ, παιδιά μου, ἀπαντᾶ ἐκεῖνος· τὰ φιλεῖ καὶ εὔχεται νὰ γίνουν καλὰ παιδιά.

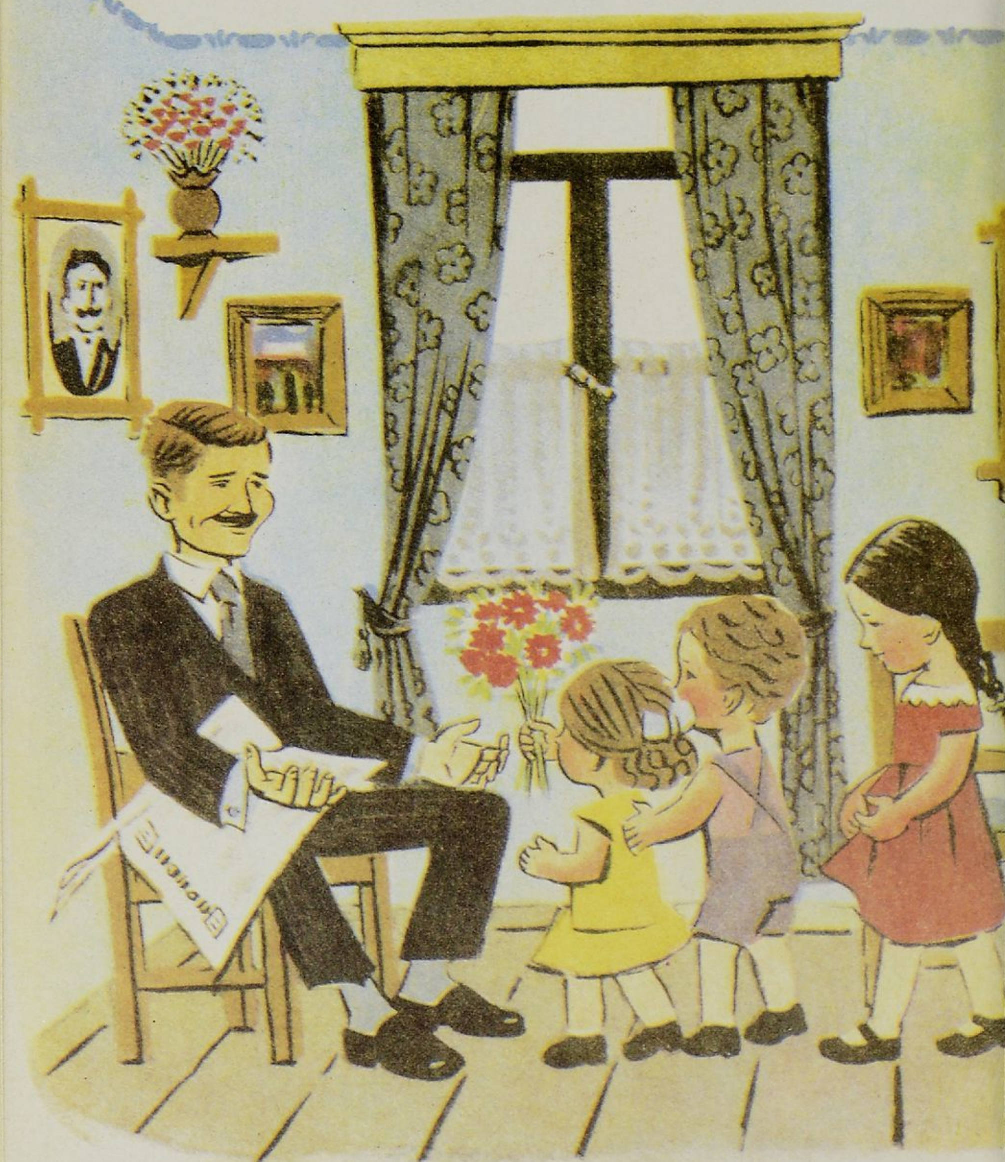
4. Πηγαίνουν ὕστερα στὴν ἐκκλησία καὶ προσεύχονται.

Παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ φυλάξη τοὺς γονεῖς των ἀπὸ κάθε κακό.

Ἅμα τελείωσε ἡ λειτουργία, γυρίζουν στὸ σπίτι καὶ εὔχονται χρόνια πολλά.

Μὲ χαρὰ γιορτάζουν καὶ βοηθοῦν τὴ μητέρα των ὅλη τὴν ἡμέρα.

Γι' αὐτὸ ἐκείνη καὶ ὁ πατέρας

των τοὺς δίνουν πολλὲς εὐχές.

Ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς.

1. Πολλὲς ἡμέρες τώρα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου, μικρὰ καὶ μεγάλα, μαθαίνουν τραγούδια γιὰ τὸ Μάη.

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς ἡ δασκάλα τοῦ Ρήγα λέει:

—Αὔριο, παιδιά, εἶναι Πρωτομαγιά· θὰ πᾶμε στὴν ἐξοχή· νὰ πάρετε ψωμὶ καὶ φαΐ καὶ νὰ ἔρθετε

πρωΐ - πρωΐ, μόλις ξημερώση· θὰ περάσωμε πολὺ ὡραῖα.

—Μάλιστα, κυρία, φώναξαν τὰ παιδιά, τρίβοντας τὰ χέρια μὲ χαρά.

2. Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Ἄννα τρέχουν στὸ σπίτι χαρούμενα. Ἀφήνουν τὶς σάκκες, παίρνουν τὴ Νίνα καὶ κατεβαίνουν στὸν κῆπο.

Μαζεύουν γαρύφαλλα, μενεξέδες, πανσέδες, μαργαρίτες, κρίνα καὶ ἄλλα λουλούδια.

Φτάνουν στὴν τριανταφυλλιά.
—Μὲ προσοχὴ νὰ κόβωμε τὰ τριαντάφυλλα, λέει ἡ Ἄννα, γιατὶ ἔχουν ἀγκάθια καὶ θὰ μᾶς ἀγκυλώσουν τὰ χέρια.

3. Ἀφοῦ μάζεψαν ἀρκετά, ἡ Ἄννα πῆρε μιὰ βέργα κι ἔκαμε ἕνα στεφάνι. Γύρω στὸ στεφάνι ἔδεσε καὶ τὰ λουλούδια μὲ χάρη. Ἔτσι ἔγινε ἕνα πολὺ ὄμορφο στεφάνι.

Τό ἔδωσαν στή Νίνα καί τό πῆγε στή γιαγιά. Ἐκείνη χάρηκε πολύ· εὐχήθηκε χρόνια πολλά καί τό κρέμασε στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ Τριαντάφυλλο.

1. Τριαντάφυλλο κλειστὸ
εἶδε ἕνα παιδάκι.
Ἦταν τόσο γελαστό,
χαρωπὸ καὶ μυριστὸ
τὸ τριαντάφυλλο,
νέο τριαντάφυλλο,
τριανταφυλλάκι.

2. —Ἆ! λουλούδι ζηλευτό,
εἶπε τὸ παιδάκι·
θὰ σὲ κόψω, δὲ βαστῶ!
—Ἂν μὲ κόψης, σοῦ κεντῶ
τὸ μικρὸ χεράκι,
εἶπε τὸ τριαντάφυλλο
τὸ τριανταφυλλάκι.

3. Ξεκαρδίζεται γελᾶ
τό τρελλό παιδάκι.
Τό τραβᾶ, τό ξεκολλᾶ,
τί ἀγκάθια, τί πολλὰ
στό μικρό χεράκι!
—Ἄχ! κακό τριαντάφυλλο
ἄχ! τριανταφυλλάκι.

Ἡ Πρωτομαγιά.

1. Μὲ τὸ ξημέρωμα τὰ παιδιὰ τρέχουν στὸ σχολεῖο μὲ τὶς ἑτοιμασίες τους. Φοβοῦνται μήπως δὲν προφθάσουν.

Σὲ λίγο μπαίνουν στὴ γραμμὴ καὶ ξεκινοῦν. Ὁ δρόμος ἀντηχεῖ ἀπὸ γέλια καὶ τραγούδια. Τραγουδοῦν τὸ Χρυσὸ Μάη.

2. Πλησιάζουν σ' ἕνα ποταμάκι. Στὴν ὄχθη του εἶναι ἕνα ἴσιο καταπράσινο μέρος.

Πλατάνια, ἰτιὲς καὶ βελανιδιὲς κάνουν παχὺν ἴσκιο. Ἐδῶ ἀφή-

νουν τὶς ἑτοιμασίες τους καὶ σκορπίζονται. Ἄλλα μαζεύουν λουλούδια καὶ ἄλλα παίζουν. Ἔτσι ἡ ἐξοχὴ βουΐζει ἀπό τὶς φωνὲς καὶ τὰ γέλια.

3. Σὲ λίγο τὰ κορίτσια πιάνονται στό χορό. Ὅλα χορεύουν ὄμορφα, μὰ πιὸ ὄμορφα ἡ Ἄννα. Ὁ Ρήγας τὴ βλέπει καὶ χαίρεται.

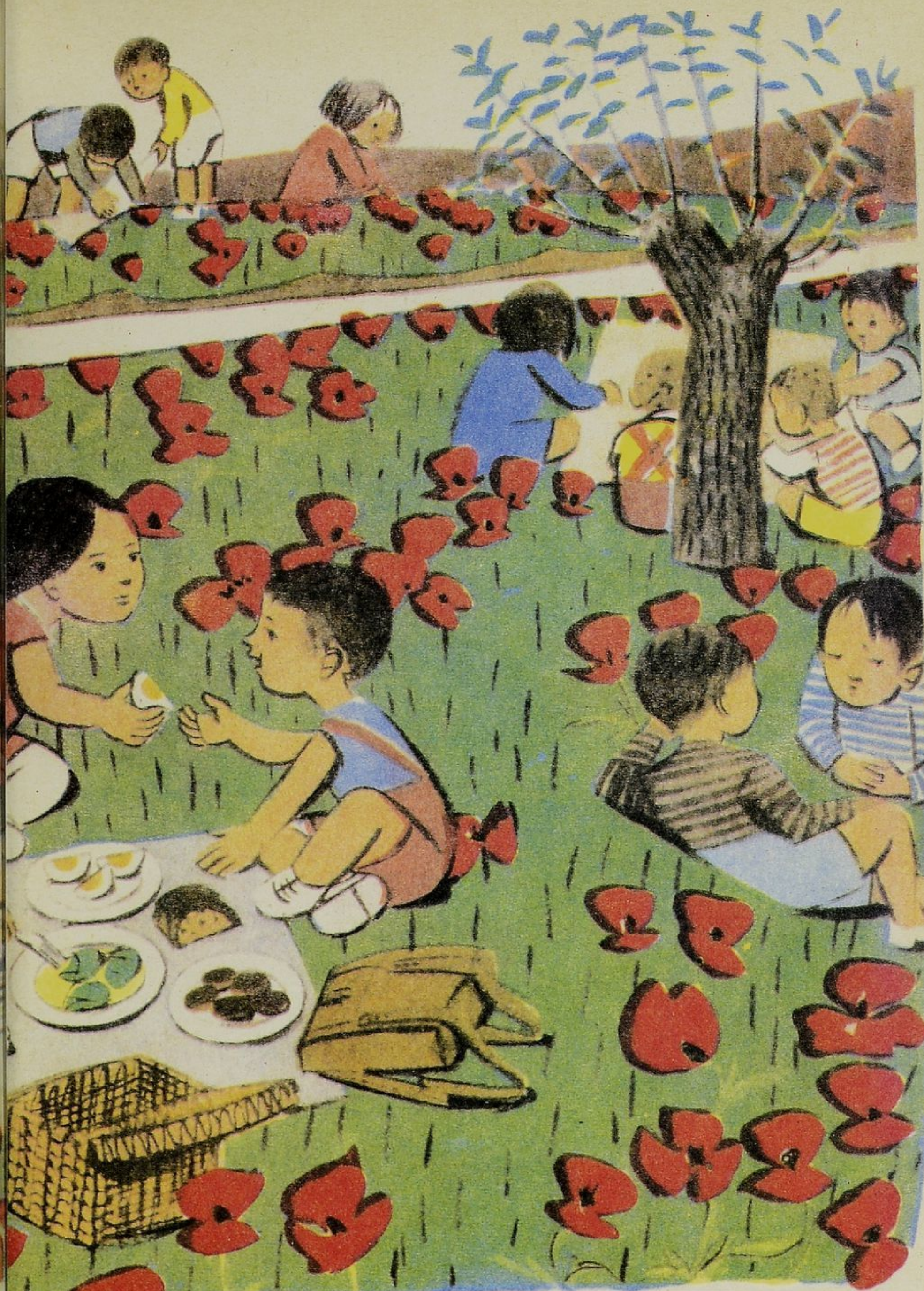
Ὕστερα παίρνει τό Γιαννάκη καὶ χάνονται· ξεμακραίνουν μαζεύοντας λουλούδια. Διαλέγουν τὰ πιὸ καλὰ καὶ τὰ φέρνουν στὴν Ἄννα.

4. Κάθονται ἔ-
πειτα καὶ τρώ-
γουν· δίνουν
καὶ στὸ Γιαν-
νάκη ἀπὸ τὸ
φαγί τους.

Ὕστερα κάνουν
τρία ὄμορφα
στεφάνια καὶ
τὰ κρεμοῦν
στὸ δέντρο.

Τ' ἄλλα παιδιὰ
ζηλεύουν καὶ
τρέχουν νὰ κά-
μουν καὶ κεῖνα.

Ἡ Πρωτομαγιά.

1. Καλῶς τονε τὸ Μάη,
τὸ Χρυσομάη,
μὲ τἄνθη στολισμένος
ἦρθε πάλι,
Μάη, Χρυσομάη,
Μάη μὲ δροσιές.

Πρωτομαγιὰ
τὰ λούλουδα γιορτάζουν
καὶ τὰ πουλιὰ
τὰ ταίρια τους φωνάζουν
τραγουδοῦν τὸ Μάη
γύρω στὰ κλαδιά.

2. Παιδάκια περπατοῦνε
ταῖρι, ταῖρι,
μὲ λούλουδα πρωτομαγιᾶς
στὸ χέρι,
Τραγουδοῦν τὸ Μάη
γύρω στὰ κλαδιά.

Πρωτομαγιὰ
τὰ λούλουδα γιορτάζουν
καὶ τὰ πουλιὰ
τὰ ταίρια τους φωνάζουν·
τραγουδοῦν τὸ Μάη
γύρω στὰ κλαδιά.

Στὶς κερασιές.

1. Ἦρθε ὁ καιρὸς τῶν κερασιῶν. Στὴν ἀγορὰ ἔφεραν τὰ πρῶτα.

Ὁ Ρήγας καὶ τ' ἀδέρφια του συχνὰ ρωτοῦν τὸν πατέρα τους:

— Πότε θὰ πᾶμε στὶς κερασιές μας, πατέρα;

— Τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα, ἀπαντᾶ ἐκεῖνος.

Τὰ παιδιὰ ἀνυπόμονα περιμένουν πότε νἄρθη ἡ Κυριακή. Ἐπὶ τέλους ἔφτασε. Παίρνουν δυὸ καλαθάκια, τὰ δένουν στὸ γαϊ-

δουράκι καὶ ξεκινοῦν. Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Νίνα καβάλλα, ἡ Ἄννα καὶ ὁ πατέρας πεζοί.

2. Φτάνουν στ' ἀμπέλια. Βλέπουν τὰ σταφύλια πράσινα μὲ πολὺ μικρὲς ρόγες· βλέπουν τὶς κυδωνιὲς μὲ μικρὰ κυδωνάκια σὰν καρύδια· βλέπουν καὶ τὶς συκιὲς μὲ πολλὰ μικρὰ σῦκα καὶ ὅλο ρωτοῦν:

—Πότε θὰ γίνουν τὰ σταφύλια, πότε τὰ σῦκα καὶ τὰ κυδώνια, πατέρα.

—Αὐτὰ θ' ἀργήσουν ἀκόμη, λέει

ὁ κὺρ Θωμᾶς· ἀπ' τὸν Αὔγουστο καὶ πέρα θ' ἀρχίσουν νὰ γίνωνται.

3. Ἔτσι ρωτώντας καὶ μαθαίνοντας πλησιάζουν στ' ἀμπέλι τους. Ἀπὸ μακριὰ βλέπουν τὶς κερασιές τους κατακόκκινες· βάζουν τὶς φωνὲς καὶ τραβοῦν ἴσια σ' αὐτές· τί μεγάλες ποὺ εἶναι!

— Τὶς φύτεψα μὲ τὰ χέρια μου τότε ποὺ ἤμουν παιδί, λέγει ὁ πατέρας· βλέπετε πόσο μεγάλωσαν;

— Ἔτσι θὰ φυτέψωμε κι ἐμεῖς, ἀπαντοῦν τὰ παιδιά.

4. Φθάνοντας ὁ πατέρας καὶ ἡ Ἄννα παίρνουν τὰ καλάθια κι ἀνεβαίνουν ἐπάνω. Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Νίνα χαρούμενα τραγανίζουν τὰ κόκκινα κεράσια ποὺ τοὺς ρίχνουν ἀπὸ τὰ κλωναράκια.

Σὲ λίγο γεμίζουν τὰ καλάθια καὶ φεύγουν.

— Πότε θὰ ξανάρθωμε, πατέρα; ρωτᾶ ἡ Νίνα.

— Τὴν ἄλλη Κυριακή, ἀπαντᾶ ἐκεῖνος, ἂν εἶστε φρόνιμα παιδιά· ὕστερα πάλι ἅμα γίνουν τὰ σταφύλια.

Τὰ παιδιὰ πηδοῦν ἀπὸ τὴ χαρά τους.

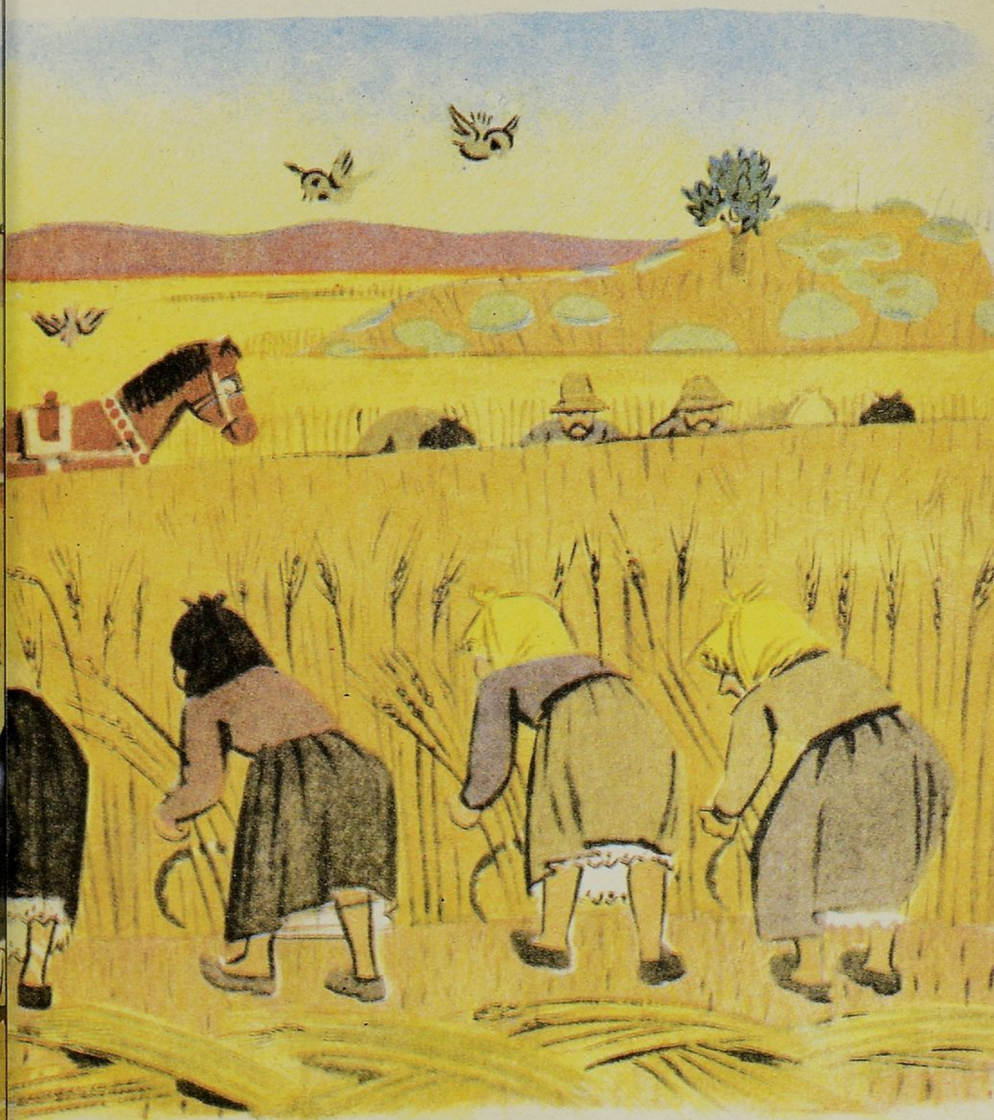
Ἔτσι γυρίζουν στὸ σπίτι.

Τί εἶδε ὁ Ρήγας στὰ χωράφια.

1. Ἦρθε πιὰ τὸ καλοκαῖρι.

Τὰ σιτάρια ἔχουν κιτρινίσει κι ἄρχισε τὸ θέρισμα. Στὸ ἁλῶ-νι τοῦ κὺρ Θωμᾶ ὅλο καὶ κουβα-

λοῦν δεμάτια. Ὁ Ρήγας παρακαλεῖ τὸν πατέρα νὰ τὸν πάρη νὰ ἰδῆ πῶς θερίζουν.

Μιὰ Τετάρτη ἀπόγεμα ξεκινοῦν.

Εἶναι ζέστη καὶ ὁ Ρήγας ἱδρώνει, μὰ ἀπό τὴ χαρά του δὲν καταλαβαίνει τὴν κούραση.

2. Κοιτάζει γύρω τὸν κάμπο καὶ παραξενεύεται.

Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸν εἶδε καταπράσινο καὶ τώρα τὸν βλέπει ἀλλοιώτικο· τὰ σιτάρια, τὰ κριθάρια, ἡ σίκαλη καὶ ἡ βρώμη εἶναι κατακίτρινα. Γι' αὐτὸ ὅλο καὶ ρωτᾶ τὸν πατέρα του.

3. Ἔτσι πλησιάζουν στὰ χωράφια τους.

Ἀκοῦνε τραγούδια. Κοιτάζουν καὶ βλέπουν πολλοὺς θεριστὲς

στὴ γραμμή, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Χαρούμενοι καὶ τραγουδώντας οἱ χωρικοὶ αὐτοὶ θερίζουν μὲ τὰ γυριστὰ δρεπάνια τους καὶ ἀφήνουν τὰ χειρόβολα. Ἄλλοι τὰ μαζεύουν καὶ τὰ δένουν δεμάτια· ἄλλοι φορτώνουν τὰ δεμάτια καὶ τὰ κουβαλοῦν στ' ἁλώνια.

4. Ὁ Ρήγας κοιτάζει μὲ προσοχὴ κι ὅλο ρωτᾶ τὸν πατέρα του. Θέλει νὰ τὰ μάθη ὅλα· κι ἐκεῖνος πρόθυμα τοῦ ἀπαντᾶ.

—Τί θὰ κάμουν τὰ δεμάτια, πατέρα;

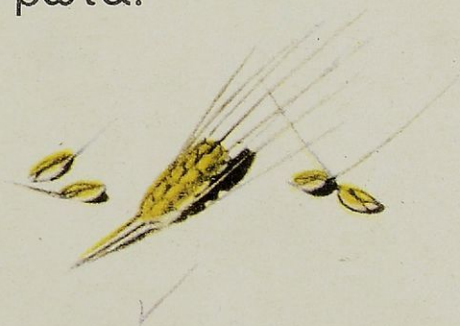
—Στὸ ἁλῶνι θὰ τ' ἁλωνίσουν· ὕστερα θὰ λιχνίσουν, γιὰ νὰ ξεχωρίσουν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ ἄχυ-

ρο. Τὸ ἄχυρο θὰ τὸ φυλάξουν στὸν ἀχυρώνα γιὰ τὰ ζῶα· τὸ σιτάρι θὰ τὸ ἀλέσουν στὸ μύλο τοῦ μπάρμπα - Θύμιου, γιὰ νὰ κάνουν ἀλεύρι καὶ ἀπ' αὐτὸ ψωμί.

— Τὸ δρεπάνι ποιὸς τὸ κάνει, πατέρα;

—Ὁ μπάρμπα - Πέτρος ὁ σιδεράς, παιδί μου, λέει ὁ κὺρ Θωμᾶς. Θὰ πᾶμε καμιὰ μέρα, παιδί μου, στὸ σιδεράδικο καὶ στὸ μύλο. Τώρα πιὰ βράδιασε· ἄς γυρίσωμε στὸ σπίτι.

Γυρίζουν, ἀλλ' ὁ Ρήγας δὲν παύει νὰ ρωτᾶ.

Στὸ μύλο.

1. Τὴν ἄλλη μέρα δασκάλα καὶ παιδιὰ ξεκινοῦν γιὰ τὸ μύλο τοῦ μπαρμπα-Θύμιου.

Πλησιάζοντας βλέπουν ἕνα μεγάλο αὐλάκι, πού ἔφερνε νερό πολύ ἀπό τό ποτάμι. Τό νερό ἔπεφτε μέ ὁρμή ἀπό ψηλά καί χτυποῦσε τή φτερωτή τοῦ μύλου μέ δύναμη.

Ἀπό κάτω ἀπό τό

σπιτάκι τοῦ μύλου βλέπουν τὴ φτερωτὴ νὰ γυρίζη πολὺ γρήγορα καὶ νὰ σκορπίζη τὸ νερό ψιλὲς ψιλὲς σταλαματιές.

2. Βλέπουν τὸ σιτάρι νὰ πέφτη λίγο λίγο ἀνάμεσα σὲ δυὸ πολὺ μεγάλες πέτρες.

Ἡ μία γυρίζει πολὺ γρήγορα καὶ πετᾶ μέσα σὲ μιὰ σκάφη κάτασπρο ἀλεύρι.

Τὸ πιάνουν καὶ εἶναι ζεστό· θέλουν νὰ ρωτήσουν μὰ δὲν ἀκοῦν ἀπὸ τὸν κρότο.

Χαιρετοῦν τὸ μπαρμπα - Θύμιο μὲ σεβασμὸ καὶ φεύγουν.

Πηγαίνουν ἔπειτα καὶ κάθονται στὸν ἴσκιο ἑνὸς μεγάλου πλατάνου.

3. Ἐκεῖ ἀρχίζουν τὴ συζήτηση γιὰ ὅσα εἶδαν.

— Γιατί δὲν ἀκούγαμε μέσα στὸ μύλο; ρωτᾶ ὁ Νίκος.

— Ἀπὸ τὸν κρότο, ποὺ κάνει τὸ πέσιμο τοῦ νεροῦ καὶ τὸ γύρισμα τῆς πέτρας, ἀπαντᾶ ἡ δασκάλα.

— Τὴν πέτρα ποιός τὴ γυρίζει, κυρία; ρωτᾶ ἡ Βαγγελή.

— Τὸ νερὸ χτυπώντας γυρίζει τὴ φτερωτὴ κι αὐτὴ τὴν ἐπάνω πέτρα, λέει ἡ δασκάλα.

— Καὶ τὸ σιτάρι πῶς γίνεται ἀλεύρι; ρωτᾶ ἡ Μαρία.

— Οἱ πέτρες ἔχουν μικρὰ δόντια· γυρίζοντας γρήγορα γρήγορα τρίβουν τοὺς σπόρους καὶ τοὺς κάνουν ἀλεύρι.

— Γιατί τό ἀλεύρι εἶναι ζεστό; λέει ὁ Ρήγας.

—Ἀπό τό πολὺ γύρισμα καὶ τρίψιμο ζεσταίνονται πολὺ οἱ πέτρες καὶ ζεσταίνουν καὶ τό ἀλεύρι, ἀπαντᾶ ἡ δασκάλα.

Ἔτσι συζητοῦν πολλὴ ὥρα.

Ὕστερα τὰ παιδιὰ παίζουν καὶ τό βράδυ βράδυ γυρίζουν στὰ σπίτια τους πολὺ εὐχαριστημένα γιὰ ὅσα εἶδαν.

Αἴνιγμα

Τρέχει, τρέχει, πάει, πάει
καὶ πίσω δὲν κοιτάει.
Τί εἶναι;

Στὸ χωριὸ τοῦ θείου.

1. Ἦρθαν οἱ ἐξετάσεις.

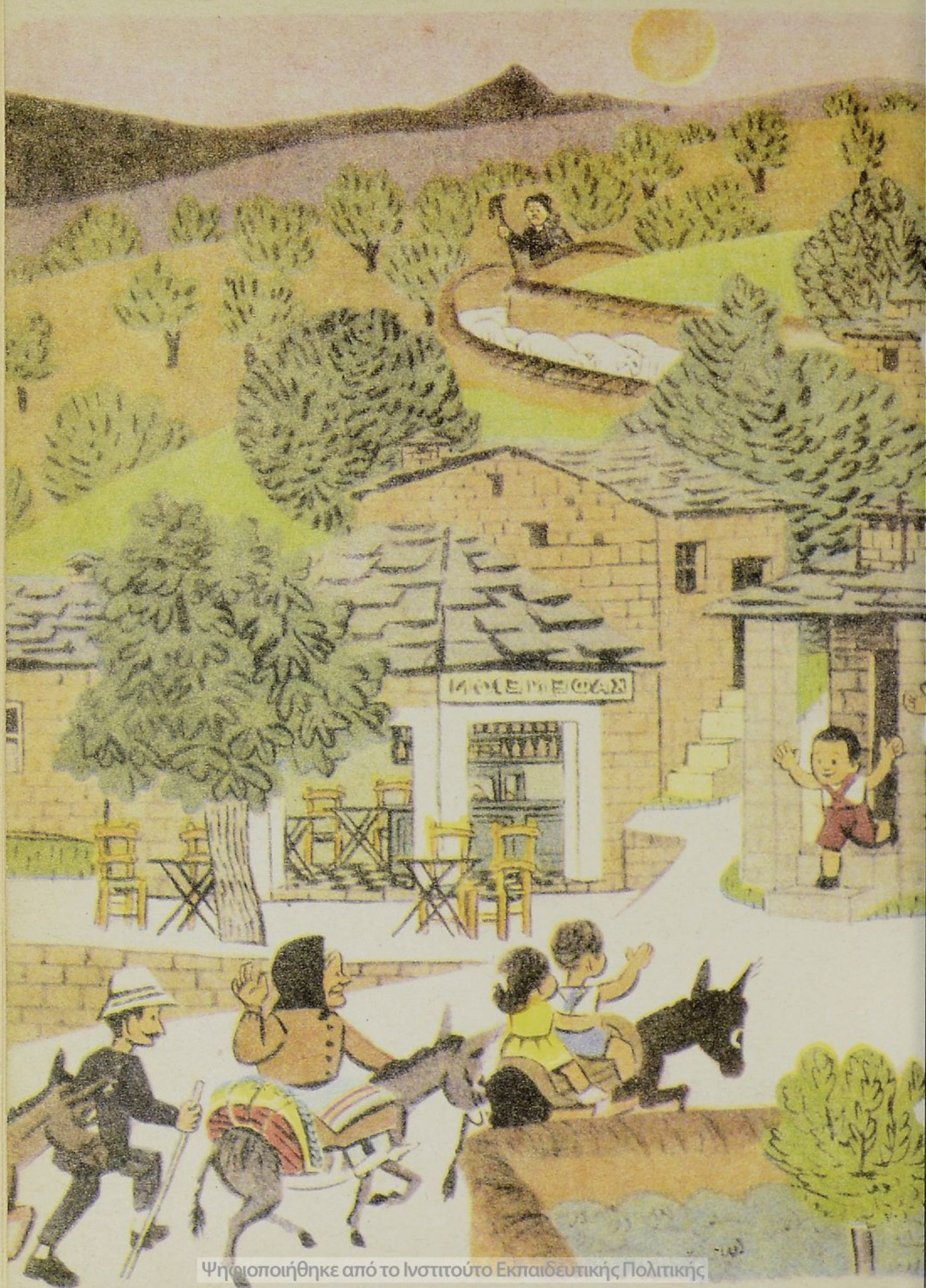
Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Ἄννα προβιβάστηκαν· πῆραν τὸν καλύτερο βαθμὸ στὰ μαθήματα, διαγωγὴ κοσμιωτάτη καὶ βραβεῖο γιὰ τὴν καθαριότητα.

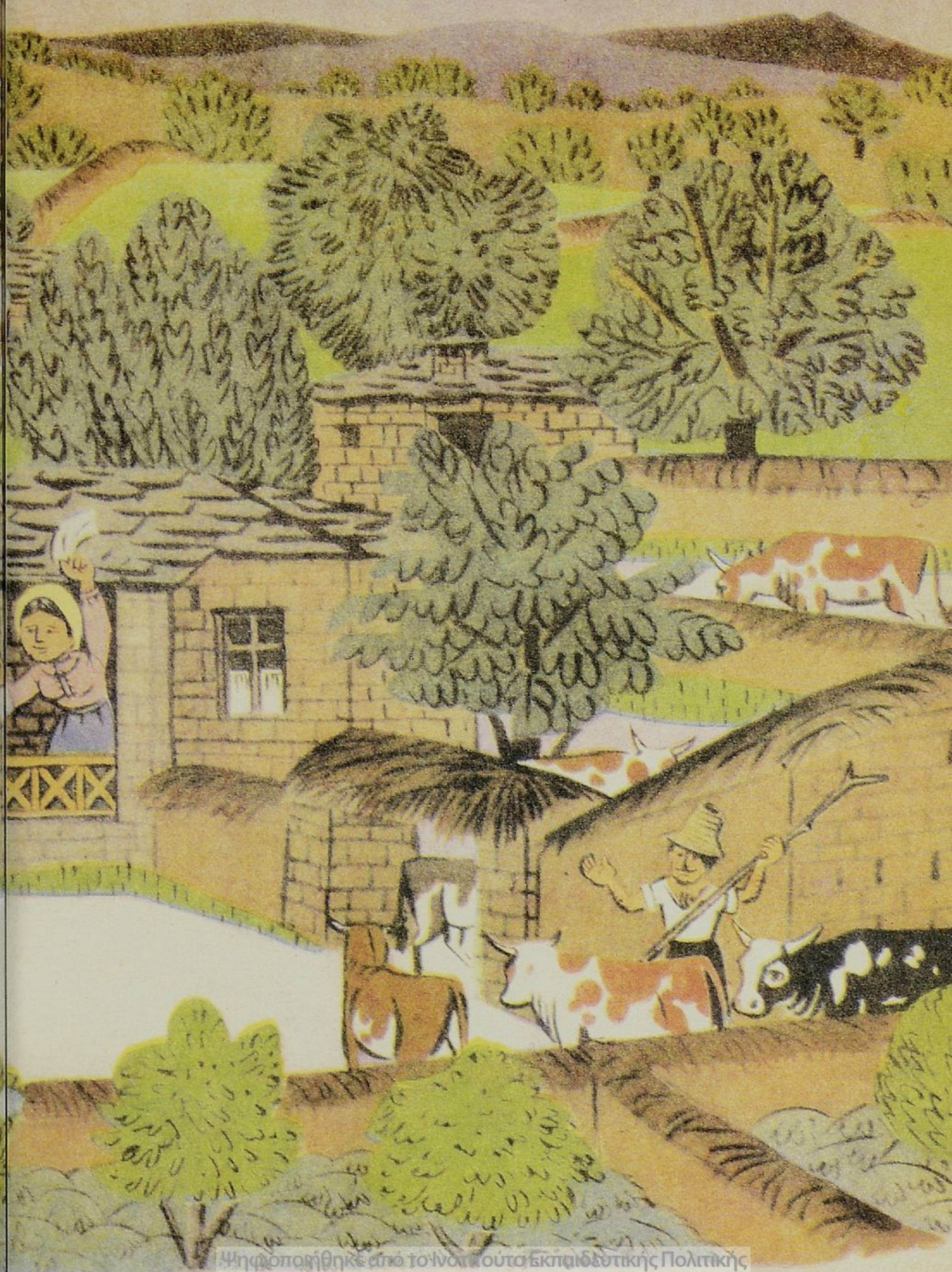
Χαρὰ ποὺ τὴν ἔχουν!

Μὰ κι οἱ γονεῖς των εἶναι πολὺ εὐχαριστημένοι.

— Τώρα, παιδιά, θὰ σᾶς στείλω στὸ χωριὸ τοῦ θείου σας, νὰ περάσετε τὸ καλοκαίρι, εἶπε ὁ κὺρ Θωμᾶς. Τοῦ ἔγραψα νὰ ἔρθη νὰ σᾶς πάρη.

Τὰ παιδιὰ μόλις τ' ἄκουσαν πέταξαν ἀπὸ τὴ χαρά των.

2. Τὴν ἄλλη μέρα νάτος! φτάνει μὲ τὰ ζῶα καὶ ὁ κὺρ Ἠλίας, ὁ ἀδερφός τοῦ κὺρ Θωμᾶ.

Τό ἀπόγευμα, ὁ Ρήγας, ἡ Νίνα, ἡ Ἄννα καὶ ἡ γιαγιὰ καβαλικεύουν τὰ γαϊδουράκια, ἀποχαιρετοῦν τοὺς δικούς των καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὸ χωριό.

Σιγά, σιγὰ ἀνεβαίνουν τὰ μονοπάτια τοῦ βουνοῦ. Περνοῦν ποταμάκια, πλαγιὲς καὶ δάση καταπράσινα. Τὸ σιγανὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ τοὺς δροσίζει.

Τὸ βράδυ-βράδυ φτάνουν στὸ χωριὸ τοῦ θείου, τὴν Καλλιθέα.

3. Βλέπουν σπιτάκια μικρὰ χωμένα μέσα στὰ δέντρα. Τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων τοὺς ξαφνιάζουν.

Οἱ δρόμοι εἶναι στενοί, γεμάτοι ζῶα ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὴ βοσκή.

Στὸ μαγαζάκι τοῦ χωριοῦ εἶναι μαζεμένοι λίγοι ἄνθρωποι.

Στὸ σπίτι τοῦ θείου τοὺς περιμένουν οἱ συγγενεῖς τους καὶ μὲ χαρὰ τοὺς καλωσορίζουν.

Ὕστερα ὅμως φεύγουν καὶ τοὺς ἀφήνουν νὰ ἡσυχάσουν.

Μόλις ἔφαγαν κοιμήθηκαν ἀμέσως, γιατὶ ἦταν κουρασμένοι.

4. Πρωὶ - πρωὶ τοὺς ξυπνοῦν οἱ φωνὲς τῶν ζώων, ποὺ φεύγουν γιὰ τὴ βοσκή.

Τὰ παιδιὰ πετιοῦνται ἀπό τό κρεβάτι καὶ ἑτοιμάζονται.

Ὁ Ρήγας θέλει νὰ μάθη τό χωριό· παίρνει τόν ἐξάδερφό του, τό Γιωργάκη, καὶ ξεκινοῦν.

5. Γυρίζουν πολλὴ ὥρα. Τί ὡραῖα! Τί δροσιά! Βρύσες πολλὲς μὲ κρυσταλλένια νερά.

Οἱ κῆποι καταπράσινοι μὲ φασόλια, ντομάτες, λαχανικά, δέντρα φορτωμένα μὲ δαμάσκηνα, κορόμηλα, καρύδια κι ἄλλα.

Τὰ σπίτια μικρὰ καὶ χωμένα μέσα στοὺς κήπους· τὰ περισσότερα κλεισμένα.

— Ποῦ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, Γιωργάκη; ρωτᾶ ὁ Ρήγας.

— Στὶς δουλειές, Ρήγα· τώρα θερίζουν κι ἁλωνίζουν· μόνο τὸ βράδυ γυρίζουν στὰ σπίτια τους κι ὄχι ὅλοι.

6. Ἔτσι γυρίζοντας ἦρθε μεσημέρι· τότε γυρίζουν στὸ σπίτι πεινασμένοι.

Ὁ Ρήγας δὲ χορταίνει. Τί γλυκὸ ψωμί. Τί νόστιμα φαγητά!

Τὸ ἀπόγεμα περνοῦν παίζοντας μὲ τὸν ἀϊτό τους.

Ὁ Γιωργάκης ἄρρωστος.

1. Στὸν κῆπο τοῦ κὺρ Ἠλία ἦταν πολλὰ δέντρα· κερασιές, βυσσινιές, ροδακινιές, ροδιές, κυδωνιές, καρυδιές, κορομηλιές, δαμασκηνιὲς κι ἄλλα.

Ἕνα πρωὶ κατέβηκαν ἐκεῖ ὁ Γιωργάκης κι ὁ Ρήγας.

Εἶδαν πεσμένα πολλὰ δαμάσκηνα, ἄλλα ὥριμα κι ἄλλα ἄγουρα.

2. Ὁ Γιωργάκης ἄρχισε νὰ μαζεύη ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ τρώη.

Ὁ Ρήγας πῆρε δυό, εἶδε πὼς δὲν ἦταν καλὰ καὶ τὰ πέταξε.

— Γιωργάκη, φώναξε, μὴν τρῶς·

δὲν εἶναι καλά· εἶναι σκουληκιασμένα καὶ γι' αὐτὸ ἔπεσαν· γέμισαν καὶ χώματα.

Ποῦ νὰ τ' ἀκούση ὅμως αὐτὰ ὁ Γιωργάκης!

—Ἐγὼ ἔφαγα κι ἄλλη φορὰ καὶ δὲν ἔπαθα τίποτε, ἔλεγε.

Ἔτσι ἔφαγε πολλά.

3. Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα καὶ νά! ἄρχισε νὰ καταλαβαίνη πόνο στὸ στομάχι. Ὅσο πήγαινε ὁ πόνος δυνάμωνε· τὸν ἔπιασε καὶ πυρετὸς δυνατός.

Γι' αὐτὸ ἔπεσε στὸ κρεβάτι· ἔκλαιγε καὶ βογγοῦσε πολύ.

Ἡ μητέρα του καὶ ἡ γιαγιὰ ἀνησυχοῦσαν πολύ. Γιατρὸς δὲν

ἦταν στό χωριό καί δέν ἤξεραν τί νά κάνουν.

Ἡ Ἄννα τότε ἔτρεξε στό χωράφι νά φωνάξη τόν κύρ Ἠλία. τ' ἄλλα παιδιά ἦταν πολύ λυπημένα.

4. Ὁ κύρ Ἠλίας ἦρθε ἀνήσυχος.

Ἀμέσως ἔδωκε καθαρτικό στό Γιωργάκη

Ἦταν πολύ ἄνοστο καί δέν τό

ἤθελε. Τί νὰ κάνῃ ὅμως; Οἱ πόνοι ἦταν δυνατοὶ καὶ δὲν ἔπαυαν.

Τὸ ἤπιε· ἔτσι ἔπαψαν οἱ πόνοι καὶ λιγόστεψε ὁ πυρετός.

Τὸ βράδυ τοῦ ἔδωκαν καὶ κινίνο ἀρκετό.

Τὸ πρωὶ ἦταν καλύτερα, ἀλλ' ἀδύνατος καὶ τ' αὐτιά του βούϊζαν.

Ὅλη τὴ βδομάδα ἔπαιρνε κινίνο κι ἔτρωγε ἐλαφρὰ φαγητά. Ἔτσι ἔγινε καλά.

Ἀπό τότε ἀποφάσισε νὰ μὴ ξαναφάῃ ἄγουρα, σάπια καὶ ἀκάθαρτα ὀπωρικά· καὶ τὸ ἔκανε.

Τὸ πάθημα ἔγινε μάθημα σ' αὐτὸν καὶ στ' ἄλλα παιδιά.

Ἔτσι ὅλο τὸ καλοκαίρι ἦταν γερὰ καὶ χαρωπά.

Τί ἔπαθε τὸ ἀρνάκι.

1. Ὁ κὺρ Ἠλίας εἶχε στὸ σπίτι του μιὰ προβατίνα μ' ἕνα κάτασπρο ἀρνάκι.

Τὰ παιδιὰ πολὺ τὸ ἀγαποῦν καὶ παίζουν μ' αὐτό.

Πολλὲς φορὲς ὁ Γιωργάκης μὲ τὸ Ρήγα πηγαίνουν καὶ βόσκουν αὐτὸ καὶ τὴ μανούλα του.

Τὸ ἀρνάκι χαρούμενο πηδᾶ ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Τρέχει στὰ παιδιὰ ποὺ ὑψώνουν τὸν ἀϊτό τους, πότε πέρα, πότε ἐδῶθε.

«Μπέ ε ε, μπέ ε ε» φωνάζει ἡ μητέρα του, μὰ αὐτὸ δὲν ἀκούει.

2. Ξαφνικὰ τὰ παιδιὰ ἀκοῦν

τό ἀρνάκι νὰ βελάζη δυνατά.

Τρέχουν καὶ τί νὰ ἰδοῦν! Ἔπεσε κάτω ἀπό ἕνα γκρεμό κι ἔσπασε τό πόδι του!

Τό παίρνουν καὶ τό φέρνουν στό σπίτι.

Λυπηρὰ βελάζει αὐτό, κι ἡ μανούλα του καὶ τὰ παιδιὰ τό λυποῦνται πολύ.

3. Ὁ κὺρ Ἠλίας ἔδεσε τό σπασμένο πόδι καὶ σιγὰ σιγὰ τό ἀρνάκι ἄρχισε νὰ γίνεται καλά.

Τὰ παιδιὰ τό περιποιοῦνται πολύ· τοῦ δίνουν ψωμάκι, τρυφερὰ χορτάρια καὶ κλαδάκια· περιμένουν πότε νὰ γίνη καλά, γιὰ νὰ ξαναπαίζουν μαζί του.

Τὸ ἀρνάκι.

Ἀρνάκι ἄσπρο καὶ παχύ,
τῆς μάνας του καμάρι,
ἐβγῆκε στὴν ἐξοχὴ
καὶ στό χλωρό χορτάρι.

Ἀπ' τὴ χαρά του τὴν πολλὴ
ἀπρόσεχτα πηδοῦσε·
τῆς μάνας του τὴ συμβουλὴ
καθόλου δὲν ψηφοῦσε:

—Καθώς, παιδί μου, προχωρεῖς
καὶ σὰν ἐλάφι τρέχεις,
νὰ κακοπάθης ἠμπορεῖς
καὶ πρέπει νὰ προσέχης.

Χαντάκι βρέθηκε βαθύ·
ὁρμᾶ σὰν παλληκάρι,
νὰ τὸ πηδήση προσπαθεῖ
καὶ σπάζει τὸ ποδάρι.

Ὁ Λύκος πού 'γινε τσοπάνος.

1. Ἕνα βράδυ τὰ παιδιὰ μὲ τὴ γιαγιά τους κάθονταν στὴν αὐλή.
—Γιαγιά, πές μας κανένα παραμυθάκι, εἶπε ὁ Ρήγας.
—Ναί, παιδιά μου, ἀλλὰ θέλω νὰ εἶστε φρόνιμα.
—Θὰ εἴμαστε, θὰ εἴμαστε, φώναξαν ὅλα μαζί.
Τότε ἡ γιαγιὰ ἄρχισε νὰ λέη:

2. Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρό ἕνας λύκος γέρασε καὶ δὲν μπο-

ροῦσε πιὰ νὰ τρέχη γιὰ νὰ πιάση πρόβατα, γίδια, γαϊδουράκια κι ἄλλα ζῶα, γιὰ νὰ φάγη.

Γι' αὐτὸ κινδύνευε νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα. Τί νὰ κάμη τότε ὁ καϋμένος; Συλλογίστηκε νὰ τὰ πιάνη μὲ πονηρία.

Ξεκίνησε λοιπὸν καὶ πῆγε κρυφὰ κρυφὰ σὲ κάποια στάνη.

Κανένας δὲν ἦταν ἐκεῖ· μονάχα ἡ κάπα καὶ ἡ γκλίτσα τοῦ τσοπάνη. Τὰ παίρνει καὶ φεύγει.

3. Παρέκει βρίσκει ἕνα κοπάδι. Ὁ τσοπάνος κοιμόταν βαριά,

ἀπάνω στά χόρτα· στό πλάϊ του κοιμούνταν οἱ σκύλοι καὶ παρέκει τὰ πρόβατα.

Ὁ λύκος πλησίασε τότε σιγὰ σιγά, ντυμένος τὴν κάπα, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν, κι ἔβαλε τὰ μπροστινά του πόδια πάνω στὴ γκλίτσα.

Ἔτσι φαινόταν σὰν ἀληθινὸς τσοπάνος.

4. Πῶς ὅμως νὰ ξεγελάση τὰ πρόβατα, γιὰ νὰ ξεκινήσουν; Ἔ-

καμε νὰ φωνάξη, ὅπως φωνάζει κι ὁ τσοπάνος, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἡ φωνή του ἦταν πολὺ ἄγρια.

Μόλις τὴν ἄκουσαν τὰ πρόβατα φοβήθηκαν· οἱ σκύλοι ξύπνησαν κι ὁ τσοπάνος πετάχτηκε ξαφνισμένος.

Κοιτάζουν καὶ τί νὰ ἰδοῦν;

Βλέπουν τὸ λύκο μὲ τὴν κάπα καὶ ὁρμοῦν ἐπάνω του.

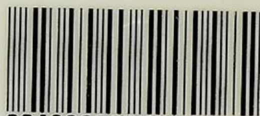
Ἐκεῖνος τἄχασε. Θέλησε νὰ τρέξη, μὰ δὲν μποροῦσε· τὰ πόδια του μπερδεύονταν στὴν κάπα καὶ γρήγορα τὸν ἔπιασαν οἱ σκύλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' ΜΕΡΟΥΣ

Β' ΜΕΡΟΥΣ

024000025310

Το παρόν ανατυπώθηκε
τον Οκτώβρη του 1994
από τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΔΙΔΥΜΟΙ»
Ζαλόγγου 7 - Αθήνα 106 78
ΤΗΛ.: 38.34.057 FAX: 38.33.108

10
ἄριστα